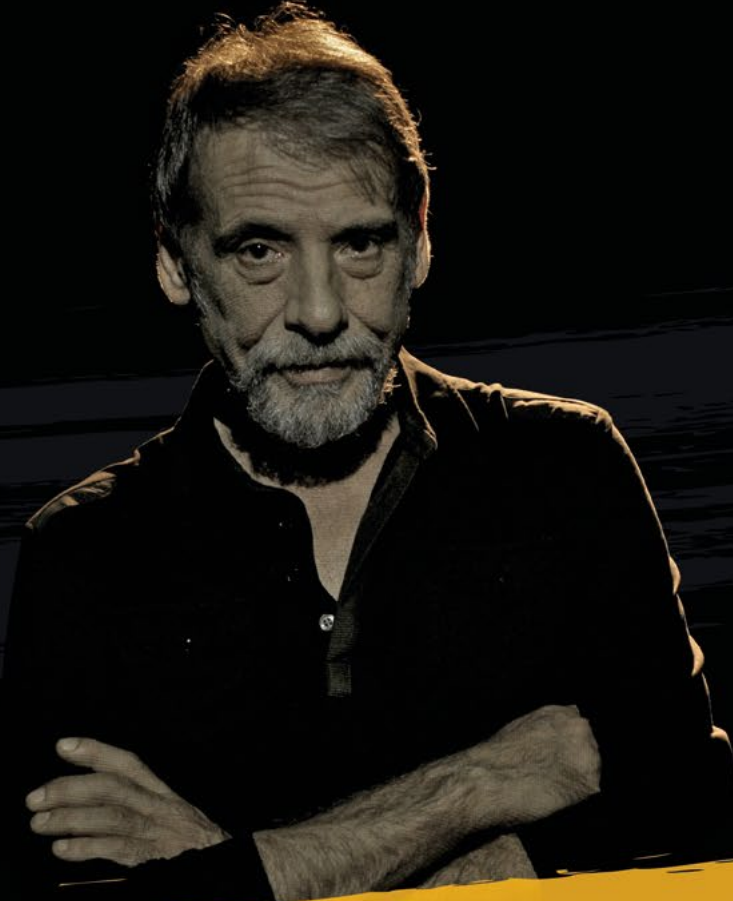

DAMLALAR

Civan Canova

RESİM SERGİSİ
PAINTING EXHIBITION

Tarihî Hüsrev Kethüda Hamamı Ortaköy, İstanbul
21 Ağustos - 1 Eylül 2023 21 August - 1 September 2023
Açılış Kokteyli Opening Cocktail
20 Ağustos 2023 20 August 2023 **18.00-22.00**

Değerli Anısına Saygıyla...

In Memoriam Of Our Beloved Civan Canova...

ÖNSÖZ

Ben, Kumru Tibet Aydın. Civan'ın kız kardeşiyim. Hayatımız boyunca aramızda hep makarasını yaptığımız şekliyle söylemek gerekirse "Üvey Kız Kardeşiyim"... Ama O'nun bana hep hitap ettiği gibi söyleyecek olursam da "Civan'ın Biricik Kumaş'ıyım"...

Bu serginin açılışından tam bir yıl önce, 20 Ağustos 2022 günü, Civan'ımızı bir hastane odasında öpüp koklayarak sonsuzluğa uğurladık...

Ne yazık ki önceki yaz da babama, yani Civan'ın çok sevdiği "Kartal Ağabeyine" veda etmek zorunda kalmıştık. O'nun aramızdan ayrılışını duyuran, o süreçte hepimizi kanatları altına alarak koruyup kollayan Civan olmuştu. Hayat gerçekten çok garip... İnsanın aklının ucundan bile geçmemiş tatsız sürprizler karşısında sorulan sorular da edilen isyanlar da yerini çaresiz bir kabullenişe bırakıyor sonunda...

Civan'ın rahatsızlığı sürecinde her şey inanılmaz bir hızda ilerledi. Daha doğrusu, kendisi de dahil olmak üzere ailece durumu ilk öğrendiğimiz anda, maalesef çoktan geri dönülemez bir noktaya gelmişti.

O kısa ve zor zaman esnasında, Civan'ın bizden istediği tek bir şey vardı: Gerçekleşmesini çok arzu ettiği, ön hazırlıklarını hevesle tamamladığı bu sergiyi açmamız.

Henüz rahatsızlığını öğrenmeden, sergiye daha çok zaman olmasına rağmen, bazı detayları o kadar ciddiyetle planlıyordu ki bir akşam O'na "Neden acele ediyorsun?" diye sormuştum. Şimdi bunu hatırladığımda, bazı şeyleri önceden hissetmiş olduğunu düşünüyorum. Eminim O'nu tanıyan, hassas yüreğini bilen herkes de bu düşünceme katılacaktır.

O'na veda ettiğimiz andan itibaren bu isteği, bizim için çok kıymetli bir söz, çok anlamlı bir vasiyet haline geldi. Adını koyduğu, hazırlıklarına başladığı sergisini, yani DAMLALAR'ı tarifsiz bir heyecan ve özlemle, O'nun ayak izlerini takip ederek, adım adım bugüne taşıdık. Yüreğinden ve eserlerinden aldığımız ilhamla, O'nu anlatacak ve hatırlatacak dokunuşlar katmaya çalıştık. Bu yolda bizimle yürüyen, destek veren, emeği geçen herkese gönülden bir teşekkür borçluyuz.

Eğer şu anda bu satırları okuyorsanız, Civan, hayat yolculuğunuzun bir yerinde sizin de kalbinize dokunmuş demektir: Belki yazdıklarıyla, belki resimleriyle, belki oyunculuğuyla, belki de yaşamınızdaki varlığıyla... Şunu bilmenizi isteriz ki sizler de ya açılışa bulunarak ya da sonrasında sergiyi gezerek ailemizin hayatına dokunuyor, DAMLALAR'a renk katıyorsunuz. Bir başka deyişle, O'nun değerli vasiyetini, hep birlikte gerçekleştiriyoruz.

Size çok teşekkür ediyor ve DAMLALAR'a hoş geldiniz diyoruz!

Civan'ımıza vedamızdan sonra yaşadığımız ve yaşamakta olduğumuz zor süreçte, tanıdığımız ya da tanımadığımız herkes tarafından acımızı paylaşmak için dile getirilen tek bir kelimenin bile yüreklerimizdeki yeri çok özel.

Ancak artık, O'nu tebessüm ederek anma zamanı... Eserlerinin rengarenk dünyasında parmaklarından dökülen fırça darbeleri kadar, güzel kalbinin atışlarını da arayıp bulma zamanı...

Biz ailece, bu serginin kapılarını açışı hüznü ve yas dolu bir anma değil, buruk da olsa keyifle yaşanacak bir kutlama olsun istiyoruz.

Çünkü 20 Ağustos 2023, yani gidişinin birinci yıldönümü, bir sanatçının eserleriyle sonsuzluğa uyanış günü bizim için. Bize düşen, O'nun kıymetli ruhunu onurlandırmak...

İşte tam da bu yüzden, büyük bir coşkuyla diyoruz ki: İYİ Kİ VARSIN CİVAN CANOVA!

Tüm aile adına,
Kumru

Canım Ağabeyim, daha fazla uzatmayacağım, hepimiz biliyoruz ki laf kalabalığını sevmez, karşındaki lafı gereğinden fazla uzatınca büyük altından muzipçe gülmüsemeye ve çocuk gibi sabırsızca kıpırdanmaya başlardın. Ama unutma, kısa cümle kuramamam biraz da senden miras.

Eğer gitmeseydin, bu sıralarda muhtemelen Bodrum'da olacaktın. Tatlı tatlı ama azıcık kararsız, azıcık da huysuzca söylenmeye başlamuştun "Dönsem mi artık" diye... Planlar, programlar, fikir değiştirmeler yüzünden ajandan, üzeri çizilmiş notlarla doluydu. Yaz boyu kapının önünde beslediğin kediler sen yokken ne yapacaklar diye kara kara düşünüyor, verdiğin mamaları alırsınlar diye azaltıyor, sonra dayanamayıp yine mama ilave ediyordun.

Muhtemelen yaz boyunca birbirinden harika tablolar yapmış, yazılar yazmış ve gelecek sezon yapacağın, seni severlerinle buluşturacak işlerin imzalarını hiç bitmeyen heves ve heyecanıyla çoktan atmıştın.

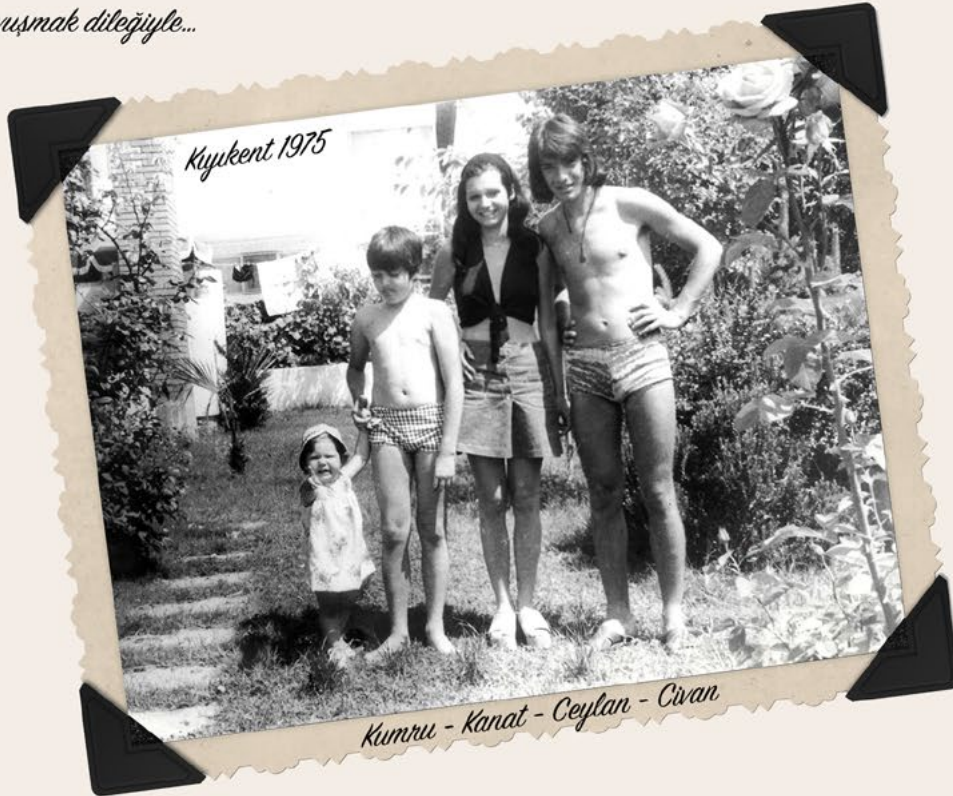
İşte ağabey, şimdi ben seni, her zamanki sağlıklı bu hâlinle Bodrum'da hatırlıyorum. Elinin ağabey sıcaklığı, yanaklarımı oksuyor. Her zaman hissettiğimi yine hissediyorum: Şanslıyım... O çok sevdiğin satırlar düşüyor aklıma: "Hayaller diyorum, iyi ki varlar, yoksa bu mesafeden nasıl sarılacaktım sana?"

Bak, senin hayatın boyunca bizi sarıp sarmaladığın gibi, bu satırlarım da senin için çok önemli olan bu sergiyle ilgili yazdıklarını sarıp sarmalıyor.

Ve çok iyi biliyorum, birbirine tarifsiz bir sevgiyle bağlı dört kardeşin hikâyesi, hiçbir zaman bitmeyecek, ailemizin bizden genç fertleriyle gelecek yıllara taşınacak... Çünkü senin de dediğin gibi: HAYAT, HATIRLADIKLARIMIZ KADAR...

Ailemize kattığın her şey için teşekkür ederiz. Biz senden, sonsuza kadar razıyız.

Bir gün tekrar kavuşmak dileğiyle...

PREFACE

My name is Kumru Tibet Aydın. I am Civan's sister, or, as we joked around all our lives, I am his stepsister. If I must use his nickname for me, I am Civan's one and only Kumaş.

A year before this exhibition's opening day, on the 20th of August, 2022, Civan drew his last breath in our loving arms, in a hospital room...

Unfortunately, a year before that happened, we had to also say goodbye to my father, to Civan's dear "Kartal Ağabey" ("Brother Kartal"). Civan was the one that publicly announced his death and took us under his wings, embraced us during our grief. Life is really strange sometimes... Questions and denials to most unpleasant surprises of life that have never crossed one's mind eventually come to a helpless state of acceptance.

During Civan's illness everything proceeded at an unbelievable speed. More precisely, when we –including himself– learned about his illness, he was already at a point of no return.

During this short and difficult time, Civan asked just for one thing from us: Going forward with his exhibition for which he has ardently completed the preliminary preparations and dearly wished to realize.

Before he learned about his illness, he had been devoutly handling the details of the exhibition and during one of our late night conversations, I asked him why he was in such a rush, since there was much time before the launch. Now, remembering that evening, I think he must have felt something was awry. I am sure that the ones that know him and his sensitive heart would agree with me on that point.

From the moment we said goodbye to him, his wish became a very important promise, a bequest, for us. We prepared his exhibition that he named DAMLALAR and got started on, following his footsteps, bit by bit, with an indescribable excitement and yearning. We are deeply grateful to those who walked with us, gave their support and endeavoured with us.

If you read these lines right now, Civan must have touched your heart at some point in your life, too: Perhaps with his writings, perhaps with his drawings, perhaps with his existence in your life. We would want you to know that you are touching our family's life, too, embellishing DAMLALAR by attending the opening or later visiting the exhibition. . In other words, together, we are realizing his precious last wish.

During the difficult period since our farewell to Civan, even a single kind word that was uttered to alleviate our pain by those people we do or don't know is very dear to our hearts.

Now, it is time to remember him with a smile: it is time for searching and finding his beautiful heart's beating, as well as his brush strokes, in the colorful world of his painting.

We, as a family, wish this opening to be a bittersweet celebration and not a somber and sorrowful remembrance.

Because, for us, the 20th of August, 2023, the first anniversary of his passing, is the day of his awakening to eternity. Our duty is to honor his precious soul...

This is why we say with great exuberance: WE ARE SO GLAD YOU TOUCHED THIS EARTH, CIVAN CANOVA.

On behalf of our family,
Kumru

My dear brother, I cut this short. We all know that you did not like long tirades and if someone kept on talking, you would laugh on your sleeve and become restless like a child. But do not forget, my inability to use short sentences is because of you.

If you had not departed, you would nowadays be in Bodrum... Indecisively but delightfully and a little bit grumpily you would have started grouching: "Should I get back to Istanbul now?" Because of changing plans, altered schedules and your constant change of heart, your agenda would have been filled with crossed out notes. You would be brooding about what would the stray cats you feed in front of your door do during your absence. You would be decreasing the amount of the food you gave them to make them used to it and then not being able to stand that, you would be increasing it again.

Probably, you would have created amazing paintings and written pieces during this summer. You would have completed projects to be realized next season that would bring you together with your fans.

There, my brother, I remember you in your healthy state in Bodrum. Your warm hand caresses my cheek. I feel what I always feel: I am lucky. The words that you loved so much come to my mind: "About dreams, I'm glad they exist, otherwise how could I hug you from afar?"

Look, the way you enveloped and protected us all your life, these lines that I wrote about your precious exhibition is enveloping you.

And I know very well that the story of the four siblings that are attached to each other with indescribable love will never end, it will continue with the younger members of our family. Because, just like you said: LIFE. AS MUCH AS WE REMEMBER...

We thank you for all the things you gave to our family. We are eternally grateful to you.

I hope we will reunite someday...

DAMLALAR

Civan Canova

“

Çocukluk yaşlarımdan beri resim yapıyorum. Başlarda yaptıklarımı beğenmiyor, bitirdikten sonra parçalayıp atıyordum. Sonra ara verdim resim yapmaya. Liseyi bitirip, bir yıl da A.Ü İktisadi Ticari İlimler Akademisinde okuduktan –daha çok kantininde oturduktan– sonra, “Bu hesap işleri bana göre değil” düşüncesiyle kaydımı sildirdim. Amacım öncelikle babam gibi tiyatro oyuncusu olmaktı. Babam konservatuvar tiyatro bölümünün şefi ve Devlet Tiyatrolarının baş rejisörü olduğu hâlde istemiyordu konservatuvara girmemi.

“Bu meslek diğer mesleklere benzemez. Başarılı olamazsan bir ömür boyu acı çekersin” diye düşünüyordu. Ben bu düşüncesini sonradan öğrendim. Bir gün Ankara Kızılay’da babam ve ablama yürürken, kendim cesaret edemediğim için ablama söyletmiştim tiyatrocunun istediğimi. Babam de şöyle cevap vermişti ablama: “Öyle bir hevesle olacak iş değil bu. Müzik bileceksin, resimden anlayacaksın, şiir yazacaksın... Tiyatro bütün sanatların toplamıdır.”

Ve yanında yürüyen beni kast ederek bitirmişti konuşmasını: “Söyle kardeşine, tiyatro öyle hevesle başlayıp hevesle bitecek kadar kolay bir meslek değildir.” Sonra İktisat’a girdim. Orada hiç mutlu olamadım. Bana göre değildi hesap işleri. Bari İstanbul’a gidip Güzel Sanatlar Akademisi Resim Bölümünü deneyeyim düşüncesi ile, şubat tatilinde İstanbul’un yolunu tuttum. Sınav tarihini öğrendim. Aynı tarihlere Ankara’da da konservatuvar sınavı vardı. Ben de oyunculuğu tercih ederek Ankara’ya döndüm. Ne olursa olsun, babam ne derse desin, girecektim sınava. Müracaatımı yaptım. Derken araya yaz girdi ve tekrar İstanbul’a, annemlerin yazlığına gittim. Orada Yılmaz Güney ile tanıştım. Bana filmde rol teklif etti. Babama sorayım diyerek Ankara’ya telefon ettim, Selimpaşa Postanesinden. Babam izin vermedi tabii. Ama ben onu dinlemedim ve oynadım filmde. Film bitiminde ise Ankara’ya dönerek konservatuvar sınavlarına girdim. Bunları daha önce anlattığım için özet geçtim.

O tarihten beri oyunculuk ve tiyatro yazarlığı yapıyorum.

2014 yılında tuvallerimi ve boyalarımı yeniden çıkardım. Ve bütün uğraşlarımın yanı sıra, yoğun olarak tekrar resim yapmaya başladım.

“Yası tutulmamış ölümlerim yelkovan yelinde...

Zamansa her zaman geleceğe beş var

Ve hayatım hatırladıklarım kadar”

Nefesimi tuttuğum anları, o anların geçtiği mekânları, o mekânlardaki güzel insanları, kısacası sıklıkla hayalini kurduğum ve kurarken çok mutlu olduğum ne varsa, hepsini yıllar sonra tuvalle buluşturma şansını elde ettim.

Neye benzedi diye soracak olursanız, sadece bana benzedi. Benim hayallerime...

Şimdi de bu hayallerimi sizlerle paylaşmanın mutluluğunu yaşıyorum.

Civan

“

I have been painting since I was a kid. At first, I did not like my paintings, and after finishing them, I smashed and threw them away. Then I took a break from painting. After finishing high school and studying at the A.U Academy of Economic and Commercial Sciences for a year –mostly sitting in the canteen– I dropped out, thinking that: “These calculations are not for me.” First of all, my goal was to become a theater actor like my father. Even though my father was the Chief of the Theater Department of the Conservatory and the Chief Director of the State Theaters, he did not want me to enter the Conservatory.

He thought: “This profession is not like any other profession. If you don’t succeed, you’ll suffer for a lifetime.” I learned about that later. One day, while walking with my father and sister in Ankara Kızılay, I made my sister to tell him that I wanted to be a theater actor; I did not have the courage to do it myself. My father replied to my sister as follows: “It’s not something to do on such a whim. You have to know music, understand painting, and write poetry... Theatre is the sum of all the arts.”

And he ended his speech by referring to me who was walking next to him: “Tell your brother, theater is not an easy profession to start on a whim and end on a whim.” Then I enrolled in the Economics Department. I was never happy there. Accounting was not for me. With the idea that I could go to Istanbul and try to enter the Painting Department of the Academy of Fine Arts at least, I went to Istanbul during the winter break. I learned the exam date. At the exact date, entrance exam for the Conservatory in Ankara was going to be held. I returned to Ankara, choosing acting. No matter what happened, no matter what my father said, I was going to take the exam. I made my application. Then the summer came, and I went back to Istanbul, to my mother’s summer house. There, I met Yılmaz Güney. He offered me a role in his film. I telephoned to Ankara from the Selimpaşa Post Office, with the thought of asking my father about it. My father did not give his blessing, of course. But I did not listen to him and acted in the film. After finishing the film, I returned to Ankara and took the conservatory exams.

I have given here a short summary because I have told these before.

Since then, I have been acting and playwrighting.

In 2014, I brought out my canvases and paints once again. And even with all my occupations, I started to paint intensely again.

“My unmourned deaths are in the minute’s hand wind...

Time, it is always five to the future

And my life is as much as I remember”

After all these years, I got the chance to bring forth the moments that I held my breath, the places where those moments took place, the beautiful people in those places; in short, everything I often dreamed of and was very happy while dreaming, to the canvass. If you asked me how they look like, I would say they look just like me and my dreams... Then I animated my paintings and prepared clips with them, to which I sometimes visit and sometimes show my loved ones. I will also share them with you...

Canova

Özgeçmiş

1955. Ankara' da doğdum.

1973. T.E.D. Ankara Koleji' ni bitirdim.

1974. Yılmaz Güney' in "Arkadaş" adlı filminde rol aldım.

Aynı yıl Ankara Devlet Konservatuvarı Tiyatro Bölümüne girdim.

1979. Konservatuardan mezun oldum.
İstanbul Devlet Tiyatrosu kadrosuna katıldım.
Birçok oyunda görev adım. Bunun yanısıra sinema filmlerinde, dizilerde oynadım.

Yazdığım Oyunlar

Kıyamet Sularında (1994)

Kızıl Ötesi Aydınlik (1996)

Sokağa Çıkma Yasağı (1996)

Erkekler Tuvaleti (1999)

Düğün Şarkısı (2002)

Ful Yaprakları (2002)

Üstat Harpagon'a Saygı ve Destek Gecesi (2004)

Mitosmorfoz (2005)

Niobe (2006)

Neon (2007)

Prömiyer (2008)

Lydia'nın Düğünü (2008)

Tuna'nın Korsanları - Çocuk Oyunu (2008)

Yıldönümü (2009)

Evaristo (2011)

1996. İlk oyunum, "Kıyamet Sularında", Kenan Işık yönetiminde, İstanbul Devlet Tiyatrosu tarafından sahnelendi.

1997. İkinci oyunum, "Sokağa Çıkma Yasağı", Cüneyt Çalışkur yönetiminde, İzmit Belediye Tiyatrosu tarafından sahnelendi.

1998. "Sokağa Çıkma Yasağı", Arif Akkaya yönetiminde İstanbul Şehir Tiyatrosu tarafından sahnelendi.

2005. "Ful Yaprakları", Turgay Kantürk yönetiminde, İstanbul Devlet Tiyatrosu tarafından sahnelendi.

2005. "Erkekler Tuvaleti", "Oyun Okulu" tarafından, Dokuz Eylül Üniversitesi GSF Tiyatro Bölümü'nden Yrd.Doç.Dr. Semih Çelenk yönetiminde İzmir' de sahnelendi.

2006. "Düğün Şarkısı", Işıl Kasapoğlu yönetiminde, İzmir Devlet Tiyatrosu tarafından sahnelendi.

2010. "Prömiyer", Işıl Kasapoğlu yönetiminde, Konya Devlet Tiyatrosu tarafından sahnelendi.

2010. "Sokağa Çıkma Yasağı", Emrah Eren yönetiminde, Bakırköy Belediye Tiyatrosu tarafından sahnelendi.

2011. "Üstat Harpagon'a Saygı ve Destek Gecesi", Levend Öktem yönetiminde, İstanbul Devlet Tiyatrosu tarafından sahnelendi.

2012. İstanbul Devlet Tiyatrosunda, "Düğün Şarkısı" adlı oyunumu yönettim.

2012. "Kızıl Ötesi Aydınlik" oyunumu yönettim.

2012. Kumbaracı50, 6üstü Yazar projesi için "Evaristo" adlı oyunu yazdım. Nihal Koldaş tarafından yönetildi.

Ödüllerim

1989. "Kör Buluşma" adlı film senaryosu ile; "Kültür Bakanlığı, En İyi 10 Senaryo Ödülü.

1996. "Kıyamet Suları" - "İsmet Küntay - Yılın En İyi Oyun Yazarı Ödülü"

1996. "Kıyamet Suları" - "Avni Dilligil. - Yılın En İyi Oyun Yazarı Ödülü"

1997. "Sokağa Çıkma Yasağı" - "Cevdet Kudret Edebiyat Ödülü"

2006. "Eve Dönüş" - "Antalya Altın Portakal, Yılın En İyi Yardımcı Erkek Oyuncusu Ödülü"

2006. "Eve Dönüş" - "Sadri Alışık, Yılın En İyi Yardımcı Erkek Oyuncusu Ödülü"

2009. "Neon" ve "Prömiyer" adlı oyunlarımla; "4. Oğuz Atay Ödülü"

2011. "Ölüleri Gömün" - "Afife Jale, Yılın En İyi Yardımcı Erkek Oyuncusu Ödülü"

2011. Hacettepe Üniversitesi Devlet Konservatuvarı'nın 75. kuruluş yılı nedeniyle "Onur Projesi" olarak, Tiyatro Anasanat Dalı Başkanlığı tarafından hazırlanan "75. yıl Cüneyt Gökçer Tiyatro Ödülleri" kapsamında, "Yazarlık Özel Ödülü"

Sergilerim

2016. Erinç Sanat Galerisi, Kişisel Sergi

2017. Erinç Sanat Galerisi, "Cebecililer" Karma Sergi

2017. BİTiyatro, Kişisel Sergi

2020. Uluslararası Gümüşlük Sanat Festivali, Kişisel Sergi

Biography

1955. I was born in Ankara.

1973. I graduated from T.E.D Ankara College.

1974. I took a role in Yılmaz Güney's film "Arkadaş". In the same year, I started the Ankara State Conservatory Theater Department.

1979. I graduated from the Conservatory.

I joined the staff of the Istanbul State Theater. I had parts in many plays. I also acted in movies and TV series.

Theaters / Wrote

Kıyamet Sularında (1994) [In the Waters of Apocalypse]

Kızıl Ötesi Aydınlik (1996) [Infrared Luminous]

Sokağa Çıkma Yasağı (1996) [The Curfew]

Erkekler Tuvaleti (1999) [The Men's Restroom]

Düğün Şarkısı (2002) [The Wedding Song]

Ful Yaprakları (2002) [The Ful Leaves]

Üstat Harpagon' a Saygı ve Destek Gecesi (2004) [Night of Respect and Support to Master Harpagon]

Mitosmorfoz (2005) [The Mythosmorphosis]

Niobe (2006) [Niobe]

Neon (2007) [Neon]

Prömiyer (2008) [The Premiere]

Lydia'nın Düğünü (2008) [Lydia's Wedding]

Tuna'nın Korsanları - Çocuk Oyunu (2008) [Pirates of the Danube – Children's Theatre]

Yıldönümü (2009) [The Anniversary]

Evaristo (2011) [Evaristo]

1996. My first play, "Kıyamet Sularında" [In the Waters of Apocalypse] was staged by Istanbul State Theatre under the direction of Kenan Işık.

1997. My second play, "Sokağa Çıkma Yasağı" [The Curfew] was staged by Izmit Municipality Theatre under the direction of Cüneyt Çalışkur.

1998. "Sokağa Çıkma Yasağı" [The Curfew] was staged by İstanbul City Theatre under the direction of Arif Akkaya.

2005. "Ful Yaprakları" [Ful Leaves] was staged by Istanbul State Theatre under the direction of Turgay Kantürk.

2005. "Erkekler Tuvaleti" [The Men's Restroom] was staged by the "Oyun Okulu" in İzmir under the direction of Assistant Professor Semih Çelenk from Dokuz Eylül University Theater Department.

2006. "Düğün Şarkısı" [The Wedding Song], was staged by Izmir State Theatre under the direction of Işıl Kasapoğlu.

2010. "Prömiyer" [The Premiere] was staged by Konya State Theatre under the direction of Işıl Kasapoğlu.

2010. "Sokağa Çıkma Yasağı" [The Curfew] was staged by Bakırköy Municipality Theatre under the direction of Emrah Eren.

2011. "Üstat Harpagon' a Saygı ve Destek Gecesi" [Night of Respect and Support to Master Harpagon] was staged by Istanbul State Theatre under the direction of Levend Öktem.

2012. I directed my play "Düğün Şarkısı" [The Wedding Song] at Istanbul State Theatre.

2012. I directed my play "Kızıl Ötesi Aydınlik" [Infrared Luminous].

2012. I wrote the "Evaristo" for Kumbaracı50, 6üstü Yazar Project. It was directed by Nihal Koldaş.

My Rewards

1989. The script of the film "Kör Buluşma", "Ministry of Culture, Top Ten Scripts"

1996. "Kıyamet Suları" - "İsmet Küntay – Best Playwright of the Year"

1996. "Kıyamet Suları" - "Avni Dilligil. - Best Playwright of the Year"

1997. "Sokağa Çıkma Yasağı" - "Cevdet Kudret Literature Award"

2006. "Eve Dönüş" - "Antalya Golden Orange, Best Supporting Actor of the Year"

2006. "Eve Dönüş" - "Sadri Alışık, Best Supporting Actor of the Year"

2009. "Neon" and "Prömiyer"; "4. Oğuz Atay Award"

2011. "Ölüleri Gömün" - "Afife Jale, Best Supporting Actor of the Year"

2011. Prepared as an "Honorary Project" for the 75. Anniversary of the establishment of Hacettepe University State Conservatory by the Theater Department, I was given the "Special Author Award" under the "Cüneyt Gökçer Theater Awards"

My Exhibitions

2016. Erinç Art Gallery, Solo Exhibition

2017. Erinç Art Gallery, "Cebecililer" Group Exhibition

2017. BiTiyatro, Solo Exhibition

2020. International Gümüşlük Art Festival, Solo Exhibition

Taksim Çiçekçisi | Taksim Florist

70 cm x 100 cm

Prova | Rehearsal

60 cm x 100 cm

Sör ve Profesör | Sir and Professor

60 cm x 80 cm

Eski Bir Taksim Sabahı | An Old Taksim Morning

70 cm x 100 cm

Taksim'de Bir Kış Günü | A Winter Day in Taksim ————— 100 cm x 60 cm

Kedi ve Serçeler | Cat and Sparrows ————— 70 cm x 100 cm

Dünya'nın Ayak İzleri | Footprints of the World

70 cm x 100 cm

Kulis Anıları | Backstage Memories

70 cm x 100 cm

“

Yazdığım oyunun kulisi.

“Üstat Harpagon’a Saygı ve Destek Gecesi”,
26 Kasım, 2010.

Oyuncular gala için hazırlık yapıyor.

Sevgili Özden Çiftçi, Umut Demirdelen ve Şahin Çelik’i
canlandırdıkları karakterlere uygun biçimde resmetmeye çalıştım.
Resmi bitirince de imzamı aynanın önündeki menekşelerin arasına
iliştirdiğim kartvizite attım.

O menekşeleri; o süreci birlikte yaşadığımız, emeklerini esirgemeyen,
çoğu ile bir ömürlük meslek hayatını ve paha biçilmez anıları
paylaştığımız arkadaşlarıma ve de Umut’umuzun ve perukacımız
İlhan Erem’in cennetteki ruhlarına yolluyorum.

Backstage of the play I wrote.

“Night of Respect and Support to Master Harpagon”.
26 November 2010.

The actors are preparing for the gala.

I tried to portray beloved Özden Çiftçi, Umut Demirdelen and Şahin
Çelik similar to the characters they played. When I finished the
picture, I put my signature on the business card I had attached
between the violets in front of the mirror.

I am dedicating these violets to my friends with whom we shared a
lifetime of professional life and invaluable memories, also to Umut
and our wigmaker İlhan Erem who are in heaven now.

Yılbaşı Sofrası - 1 (Resmin Eski Hâli) | New Year's Table - 1 (Picture's Old Version) ————— 60 cm x 100 cm

“

Bu hafta, daha önce yaptığım bir resimle uğraştım. 2016 yılının mart ayında yapmışım. Yani tam beş yıl önce. Ama pek ısınmamıştım yaptığım resme. Eksik kalmıştı sanki. Ya da tam olarak hayal ettiğim ortamı yansıtmıyordu. Öylesine karalanmış bir şiir taslağı gibiydi. “Yaptım artık, fazla üstelemenin anlamı yok” diye düşünerek, resim dolabıma kaldırmış ve bir daha da hiç dokunmamış, hatta bakmamıştım bile. Gene de hep aklımdaydı. Geçen gün bir resim ararken çarptı gözüme. “Gel bakalım buraya” dedim ve çıkardım, tam beş yıldır istirahat ettiği raftan...

Ve de yepyeni bir resme başlarmışçasına, gecelerce boyadım durdum. Ta ki içime sinene kadar.

Artık seviyorum bu resmi :)

This week, I tackled a painting I have done before. I did it in March of 2016. That is, exactly five years ago. But I did not really warm up to the painting that I had made. It felt incomplete. Or it did not exactly reflect the environment I imagined. It was like a poem that was sketched randomly.

Thinking, “I’ve finished it, there’s no point in brooding over too much now,” I put it in my painting closet and never touched it again, or even looked at it. Still, it was always on my mind. The other day when I was looking for a painting, it caught my eye.

I said, “Come here,” and I took it off the shelf where it had been resting for the last five years.

And I stayed up for many nights painting it, as if I was starting a brand new one.

Until I was satisfied.

I love this picture now :)

Yılbaşı Sofrası - 2 (Resmin Son Hâli) | New Year's Table-2 (Final Picture) ————— 60 cm x 100 cm

Hâller, Hayaller, Hayaliler | Conditions, Dreams, Imaginaries

“ Gösteri yapabilmek ve biraz para kazanıp ihtiyaçlarını giderebilmek için, bir umut, Ramazan ayını bekleyen; iki kocamış, emektar, gölge oyunu ustası. (Hayalî) Mesleğin adı “Hayalî” ama resim de hayalî :)

Hayalî Küçük Ali (Mehmet Muhittin Sevilen 1886-1974) Anılarından:

“Bundan kırk yıl öncesinde, yani Birinci Dünya Harbi başlamadan önce İstanbul'un her semtinde birer hayâl perdesi kurulurdu. Ramazan'a dört gün kala herkes yerlerini hazırlar, kış mevsimi ise kahvelerde ve muntazam çadırlarda, yaz mevsimi ise hem kahvelerde hem de bahçelerde tertibat alınırdı. Zaptiye Nezaretine birer dilekçe verilir, dilekçeler Polis Müdürlüğüne, oradan da Polis Merkezine ve oradan da karakollara havale edilir, tahkikat başlardı. Karagöz oynamak için zaptiyenin ileri sürdüğü şartlar da şöyle:

1) Oyun yerleri cami, tekke ve mekteplere en az kırk metre uzakta olacaktır.

2) Bu yerleri tutanlar eshabı namustan olacak ve hiçbir suç ile mahkûm bulunmayacak.

3) Karagözcünün elinde vesikası olacak. Bu vesika Karagözcüye hükümetçe inceden inceye tahkikat yapıldıktan sonra verilir. Fakat bununla iş bitti mi bakalım?... Ne gezer!... Bir dilekçe de ait olduğu Belediye Reisiğine verilecek... Haydi oraya taşınırdık. Orada da şöyle tahkikat yapılırdı:

- 1) Karagöz oynatılan yer sıhate muzır mıdır?
- 2) Yangın olduğu zaman kaçmak için iki kapısı var mıdır?
- 3) Yangın söndürmek için tertibat alınmış mıdır?

Bu tahkikat da tamamlanıp ruhsat tezkeresi (yerine göre 450, 300 veya 150 kuruş mukabilinde) alındıktan sonra Karagöz (yahut o zamanki tabiriyle hayâl) oynamaya mezun olurduk. Ama bütün bu işler Ramazan'a on gün kalıncaya kadar arkasını kovalamak suretiyle zor biterdi. Ha şunu unuttum, Karagöz oynamak için aldığımız izin tezkeresine para verdikten sonra, Darülaceze'ye de aynı miktarda bir şey öderdik. Ama bunu seve seve verirdik. Çünkü birçok “hayâlî”lerimiz, yani Karagözcülerimiz gözlerini Darülaceze'de kapamıştır.”

Türk Folklor Araştırmaları Dergisi
No:140 Mart 1961

60 cm x 120 cm

Two old, veteran, shadow play masters (Hayalî) waiting hopefully for the month of Ramadan to be able to perform and earn some money and to make ends meet. The name of the profession is "Imaginary" (Hayalî), but the painting is also imaginary (hayali) :)

From the memoirs of Hayalî Küçük Ali (Mehmet Muhittin Sevilen 1886-1974): "Forty years ago, before the First World War began, a curtain of dreams had been set up in every district of Istanbul. Four days before Ramadan, everyone would prepare their places; if the Ramadan happened to be in winter, arrangements were set in coffee houses and neat tents, and in summer, they were set both in cafes and gardens. A petition would be submitted to the Zaptieh (Security) Ministry, and the petitions would be transferred to the Police Directorate, from there to the Police Department and from there to the police stations, and the investigation would have begun. The conditions put forward by the Zaptieh for playing Karagöz were as follows:

- 1) The stages shall be at least forty meters away from mosques, tekkes and schools.
- 2) Those who hold these places shall be honest people and not been convicted of any crime.
- 3) Karagöz player shall obtain credentials.

These credentials were given to Karagöz player after a thorough investigation by the government.

Do you think it is the end of it?... No, there is more!... A petition should also be submitted to the Municipality of the district where the play would be shown... We would go there all together. There, too, the following investigation would be carried out:

- 1) Is the place where Karagöz will be played sanitary?
- 2) Does it have two doors to escape if there is a fire?
- 3) Are fire extinguisher appliances prepared and ready?

After this investigation was completed and the license permit (equivalent to 450, 300 or 150 kuruş, depending on the place) was obtained, we would be ready to play Karagöz (or hayâl as it was called at that time). All this work would hardly be finished with arduously chasing after until ten days left for Ramadan. Oh, I forgot to mention that after we paid for and obtained the permit to play Karagöz, we would pay the same amount to the Darülaceze. But we would gladly give that money away because many of our fellow "imaginaries", that is, our Karagöz players, had passed away in the Darülaceze."

Journal of Turkish Folklore Research
No: 140 March 1961

Set Kafeteryada | At the Set Cafe

70 cm x 100 cm

Resmî Yaprak | While Making the Painting

70 cm x 100 cm

Siraselviler | Siraselviler Street

Eski AKM Tarafı | Former AKM Side ————— 60 cm x 90 cm

60 cm x 100 cm

İstiklal Caddesi | İstiklal Street

60 cm x 90 cm

Anneannem | My Grandmother ————— 100 cm x 70 cm

“

30'lar, anneannem.

Nişan töreni dışında hayatı boyunca hiç böyle giyinmemiş. Zamanı da olmamış zaten. Önce öksüz, sonra yetim kalmış. On dört yaşındayken kardeşlerine annelik etmiş. On altı yaşında gelin olmuş. Mübadele sırasında aile büyüklerini kaybetmiş. Dayısını yıllar sonra Boğaz vapurunda tesadüfen bulmuş. On sekiz yaşındayken ilk kızını kucağına almış. Evlat acısı yaşamış. Kırkında dul kalmış. Evlatlarını büyütüp kendini torunlarına adanmış. Dün küçük kızının, yani annemizin doğum günüydü. Allah annemizi başımızdan eksik etmesin.

Anneannemize gelince; öte alemde –varsa eğer– ruhuna serpilten nurlar onu en güzel hâliyle yansitsin.

30s, my maternal grandmother.

She had never dressed like this in her life except for her engagement ceremony. She did not have time to do so anyway. First, she lost her mother, and then her father, as a child. She mothered her siblings when she was fourteen years old. She became a bride at the age of sixteen. She lost her grandparents during the population exchange. She found his uncle years later, on the Bosphorus ferry, by chance. At the age of eighteen, she had her first daughter. She lost a child. She was widowed in her forty. She raised her children and devoted herself to her grandchildren.

Yesterday was the birthday of her little girl, our mother. May Allah give our mother a long life.

As for our grandmother; may the heavenly lights sprinkled on her soul in the other realm –if there is one– illuminate her in her most beautiful form.

Pianist Büyükanne ve Torun | Pianist Grandmother and Granddaughter — 100 cm x 70 cm

“

Aynada pianist büyükanne, piyano başında küçük torun. Kim bunlar diye sormayın, tanımıyorum. Benzerlerini biliyorum ama... Bu ise hepsinin toplamı bir duygu sadece.

In the mirror, there is the pianist grandmother, the little granddaughter at the piano. Do not ask me who they are, I do not know them. But I know similar ones... And this is just the sum of all these feelings.

Kediler, Çiçekler ve Rakı Şişesi | Cats, Flowers and Rakı Bottle ————— 70 cm x 100 cm

Eski TRT'de Yılbaşı Kutlaması | New Year's Celebration on Old TRT ————— 60 cm x 100 cm

Teyzem | My Aunt

90 cm x 70 cm

Kocabeyoğlu Pasajında Kumaşçı | Fabric Shop in Kocabeyoğlu Passage

60 cm x 100 cm

Durakta | At the Stop ————— 60 cm x 80 cm

Virüslü Yaz | Virus Summer ————— 70 cm x 100 cm

Virüslü Yaz | Summer with Virus ————— 70 cm x 100 cm

Benzerler Festivali | Similarars Festival ————— 60 cm x 100 cm

İkinci Zil | Second Ring ————— 70 cm x 100 cm

Gümüşlük'e Bakış | Overview of Gümüşlük ————— 70 cm x 100 cm

“ Bu resmi öğleye doğru bitirdim. Duygularımı da şöyle dile getirdim resim bitikten sonra: “80’li ve 90’lı yıllar boyunca, sahilde oturup atıl hâline bakarak, ‘Gümüşlük’ün içine ediyorlar’ diye hayıflandığım beton yığınının tepesinde oturuyorum şu an. Tuhaf bir çelişki gibi görünse de; ormanları katlederek rant peşinde koşanlar gibi olmayan, hayatları boyunca çalışarak biriktirdikleri üç beş kuruşla deniz gören bir ev edinme hayalleri kuran, bu uğurda mahkeme kapılarında yıllarca karar bekleyen, sırtlarında çimento taşıyan, emeklilik çağında güneşin altında harç karıştıran, bir kısmı neticeyi göremeden göçüp giden saf ve temiz insanlara duyduğum saygıdan ve de

Özdemir Asaf’ın söylemiyle, ‘bütün renklerin aynı hızla kirlendiği’ bir dünyada, henüz tam olarak doğa ile bütünleşememiş olsa bile, bazı renklerin, görüntülerin temiz kaldığını düşündüğümden olsa gerek, içim de huzursuz değil pek.”
Sonra uykuya daldım bir iki saatliğine. Komşumun telefonuyla uyandım. “Yangını gördün mü?” diye soruyordu. Telaşla balkona koştum ve Dereköy tarafından gökyüzüne yükselen dumanları gördüm. Şimdi aynı balkonda, içim huzursuz, dumanlara bakıyor, rüzgârın bir an önce dinmesi için dua ediyorum. Yollar kesilmiş. Elimden başka bir şey gelmiyor.

I finished this painting by noon. After the picture was finished, I also expressed my feelings as follows:

“Now I am living on top of the concrete pile which I deplored, saying ‘They are screwing up Gümüşlük,’ during 80s and 90s while I sat at the beach and looked at its unexploited state. Although it may seem like a strange contradiction; I do not feel anxious really, because of the respect I have for those who are not like the ones that pursue to ruin forests for financial gain, who have saved a little sum of money by working throughout their lives for the dream of having a home with a sea view and for this cause who wait in the court for many years for a verdict, who at the age of retirement carry cement on their backs

and mix mortar under the sun, and knowing that some of them died before seeing the result; and also thinking that -using Özdemir Asaf’s expression- in a world in which ‘all colors taint at the same speed’ some colors, some sights remain to be clean even if they are not yet in harmony with the nature.”

Then I fell asleep for an hour or two. I woke up to my neighbor’s calling. “Have you seen the fire?” he was asking. I rushed to the balcony and saw the fumes rising to the sky from Dereköy direction. Now I am sitting on the same balcony, anxious, looking at the fumes, praying that the wind will stop in no time. The roads are cut off. I have no other choice but to wait.

Hep Aynı - 6 Mayıs 1972 Akşamı | All the Same - on the Evening of 6 May 1972 ————— 70 cm x 100 cm

“

Bir 6 Mayıs akşamı... Çoğunluk için sıradan bir gün. Televizyonda reklamlar. Rafta cep fotoromanları, sinema dergileri... Kömür tenekesinde, göz gezdirilmiş ve yakılmak üzere oraya bırakılmış günlük gazete. Manşet: “İdam Edildiler!”
Ama kimsenin aldırdığı yok bu idamlara. Herkes kendi âleminde.

The evening of May 6th... It is an ordinary day for the majority. Commercials on the TV. Pocket photo novels, cinema magazines are on the shelf... A daily newspaper in the coal can, browsed and left there for burning.
The headline: “They were executed!”
But no one cares about these executions. Everyone is in their own world.

Blöf - 1 | Bluff - 1

100 cm x 70 cm

BLÖF

(Kısa Oyun)

Yer, bir otel odası. Ortada televizyon sehпасından bozma bir poker masası. Masanın üstünde kornişinden çıkartılmış oda perdesi, üzerinde sıkış tepiş iskambil kâğıtları, paralar, kadehler, çerezlikler... Bir otel müşterisi, davudi sesli bir zat (Nur Bey) ve kendi gibi oyuncu olan iki arkadaşı poker oynamakta, diğerleri izlemekte. Zaten otel müşterisi dışındaki takriben on kişinin çoğu oyuncudur. Davudi sesli zatin umulmadık bir anda, büyük bir ciddiyetle ettiği umulmadık bir laf ve akabindeki kahkahalar dışında genelde sessiz bir ortam. Kâğıtlar dağıtılmış, oyuncular ellerine bakmakta. Otel Müşterisi – Rest.

(Sessizlik)

Nur Bey – (Düşünceli) Eeee...

(Sessizlik)

Nur Bey - Kaç kart almıştın yavrucuğum?

Otel Müşterisi – Tek.

Nur Bey – (Düşünceli) Hımmm...

(Sessizlik)

Nur Bey - Möhh!

Otel Müşterisi – Pardon?

Nur Bey – Yok bi şey yavrum. Ukalalık etme. Bekle.

(Kıkırdamalar. Sessizlik)

Nur Bey - (Elindeki iskambil kâğıtlarını masaya atarcasına bırakarak) Pas.

(Otel müşterisi ortadaki paraları önüne çeker.)

Nur Bey – Ulan üç papazım vardı, görmedim restini.

Eğer blöf yaptıysan... Helaaal olsun sana, hayvan herif!

1979 yılı sonları. Ankara'da, turnedeyiz. Stad Otel'de kalıyoruz. Yeni Sahne'de oyunumuzu oynamış, otele dönmüşüz. Ertesi gün repo. Lobide oturuyoruz ekip hâlinde.

Nur Bey kaşınıyor hafiften. Poker oynaması lazım.

İki gönüllü var ekipte ama kare tamamlanamıyor bir türlü. Kime dördüncü olmayı teklif ettiyse hep olumsuz cevap alıyor. İsmail bir yemeğe davetli.

Otelde olsaydı oynardı. Ama bu akşam hayat arkadaşısı ile tanıştırlacak. Tabii henüz bilmiyor bunu. Haluk Ağabey ve eşi de yok otelde. Haluk Ağabey, oğlu Cem'in nişan koşturmasına eşlik ediyor.

Gerçi ömrü çok uzun olmayacak bu nişanın ama tabii henüz bilmiyorlar bunu. "Bir ömür" vaatleriyle takılacak olan yüzükler bir yıla varmadan çıkartılacak. Oysa az dinlememiştik Cem'den iki gün sonra nişanlanacağı kızı. Okuldaki sırasına bile kazımişti ikisinin ismini, Cem'in isminin bitimindeki ve Melike'nin isminin ilk harfi olan "M"yi ortak harf olarak kullanarak. CeMelike. Hepimiz davetliyiz iki gece sonraki nişana.

Nur Bey çaresiz, ne yapacağını düşünerek lobide volta atarken, köşe koltuklardan birinde tek başına oturan gençten bir otel müşterisi ile göz göze geliyor.

"Tebrik ederim Nur Bey" diyor adam. "Akşam oyununuzu izledim, çok etkilendim."

Nur Bey'in gözleri parlıyor ansızın. "Galiba buldum dördüncüyü" diye geçiriyor içinden ve hemen çöküyor adamın karşısındaki boş koltuğa. Önce biraz

muhabbet, nasılız, nasıl gidiyor, nereliyiz falan... Sonra açıklıyor niyetini.

"Poker oynayacağız. Bize dördüncü olur musun genç adam?"

"Çok isterdim Nur Bey. Ama sabah erkenden otobüsüm kalkıyor. İstanbul'a döneceğim. Öğleden sonra da toplantım var. Yola çıkmadan birkaç saat uyusam iyi olur."

"Olmaz yavrum!" diyor Nur Bey. "Oynayalım, kafan dağılsın, otobüste uyursun."

"Fazla para da kalmadı yanımda. Onun için otobüsle dönüyorum."

"Para önemli değil yavrucuğum. Olduğu kadar. Bitince kalkarsın. Belki de kazanır, cebinde parayla gidersen memleketine. Mühim olan muhabbet olsun."

Adam ne kadar itiraz etse de işe yaramıyor.

Ağzından giriyor burnundan çıkıyor Nur Bey ve neticede razı ediyor.

Yedinci kattaki Nur Bey'in müstakil odasına çıkılıyor ve kare kuruluyor.

Bizler, yani ekibin diğer elemanları, iki arkadaşımızın eşleri, "Kral" yatağının kenarlarına ilişerek, elimizde kadehlerimiz, ilgiyle izlemeye başlıyoruz poker partisini.

Adam şans küpü mübarek. Durmadan kazanıyor.

Bizimkilerin bütün parasını alıyor bir saat içinde.

"Bitirelim artık" diyerek kalkmaya yelteniyor birkaç kez, ama Nur Bey bırakmıyor bir türlü.

"Asabımı bozma, otur yerine! Daha yeni başladık!"

Nur Bey, önce biz çaylakların cebindeki harcırahları "borç" olarak alıyor. Onlar da tükenince kendi

cebinde ne varsa çıkartıp kav olarak koyuyor masaya.

"Bu kibrit kutusu 150 lira." "Bu anahtarlık 500 lira."

"Bu tükenmez kalem 1000 lira..."

Onları da kazanıyor adam. Ayıp olmasın diye de arada oda servisinden hepimize bir şeyler ismarlıyor.

Gün işiyor, otobüs saati yaklaşıyor ama umrunda değil artık adamın. Bir ara masadan kalkarak otel görevlisini arıyor ve kendine öğleden sonrası için İstanbul uçağında yer ayırtıyor.

Uçak saati yaklaşına kadar sürüyor oyun.

"Bu kürdan 1500 lira." "Bu kadeh 2000 lira." "Bu leblebi 5000 lira..."

Ve bizler; uçak biletini alıp, cebine de bütün turne paramızı harçlık olarak koyarak, üstüne üstlük bir de borçlanarak yolcu ediyoruz, adını bile bilmediğimiz bir otel müşterisini.

Gene de kibar adammış. Vedalaşırken kalan borçları helal ediyor.

Yakın zamana kadar aklımıza geldikçe yad ederdik.

"Ulan kimdi o herif, in miydi cin miydi, birkaç saatliğine girdi hayatımıza, hepimizi salladı sonra da uzadı gitti."

Olayın geçtiği dönemde Nur Bey'in sakalları ve o aydınlık başının iki yanındaki saçları simsiyah-tı. Ama tuvale daha sonraki hâli yansıdı. Olsun. Dönem önemli değil ki artık... Bütün tüketilmiş zaman dilimleri, birlikte yaşananlar, anlatılanlar, yakıştırılanlar, mal edilenler, canlandırmalar, taklitler... Hepsi aynı efsaneye dahil. Hayalimizde bütün suretleriyle belirebilen, suretsiz, yaşsız, zamansız, eşi benzeri bulunmaz bir efsaneye...

English at 37...

BLUFF

(Short Play)

The setting is a hotel room. In the middle there is a poker table that is a repurposed television table. A curtain removed from its cornice was placed on the table. It is crowded with a deck of cards, coins, glasses, snacks...

A hotel customer, someone with a bass voice (Mr. Nur) and two friends who are actors like him are playing poker and the others are watching. Most of the ten people at the room, other than the hotel customer, are actors. It is mostly a quiet environment, except for an unexpected word uttered by the person with a bass voice in an unexpected moment with great seriousness, and the laughter that followed. Cards are dealt, players are looking at their hands.

Hotel Customer – Rest.

(Silence)

Mr. Nur – (Thoughtful) Well...

(Silence)

Mr. Nur - How many cards did you get, my child?

Hotel Customer – One.

Nur Bey – (Thoughtful) Himm...

(Silence)

Nur Bey - Mohh!

Hotel Customer – Excuse me?

Nur Bey – It's nothing, my child. Don't be smartass.

Hang on.

(Chuckles. Silence)

Nur Bey - (Laying the cards on the table as if throwing them) Pass.

(The hotel customer draws the money in front of him.)

Nur Bey – I had three kings, I didn't see your all in. If you bluffed... Well done! You brute!

Late 1979. We are on the tour in Ankara. We are staying at the Stad Hotel. We performed our play in the Yeni Sahne and returned to the hotel. The next day is repo. We sit in the lobby as a team.

Mr. Nur is fidgeting. He must play poker. There are two volunteers in the team, but the square cannot be completed. Whoever he offers to be the fourth gives a negative response. Ismail is an invitee to a dinner. If he was in the hotel he would have played. But tonight, he will be introduced to his lifelong partner. Of course, he does not know this yet. Brother Haluk and his wife are not in the hotel too. Brother Haluk is helping his son Cem with the preparations of his engagement. Although the length of this engagement will not be very long, of course they do not know it yet. The rings, which would be worn with the promises of "to a lifetime", will be removed before the end of a year. However, we listened a lot about the girl to whom he would be engaged two days later. He even engraved their names on his school desk, using "M", the first letter of Melike's name at the end of Cem's name, as a common letter. "CeMelike." We are all invited to the engagement two nights later.

While Mr. Nur is desperate and pacing up and down the lobby thinking about what to do, he catches the eye of a young hotel customer sitting alone in one of the corner seats.

"Congratulations Mr. Nur," says the man. "I watched your play in the evening, I was very impressed."

Suddenly, Mr. Nur's eyes begin to shine: "I think I've

found the fourth," he thinks and immediately resides into the empty seat in front of the man. First, a little chit-chat, how we are, how things are, where we are from, and so on so forth... Then he explains his intentions.

"We're going to play poker. Would you be the fourth, young man?"

"I would love to, Mr. Nur. But my bus leaves early in the morning. I will return to Istanbul. I also have a meeting in the afternoon. I'd better sleep a few hours before I leave."

"No way, my boy!" says Mr. Nur. "Let's play and get distracted, you'll sleep on the bus."

"I don't have much money left. That's why I'm returning by bus."

"Money doesn't matter, my dear. Whatever you have is fine. When it's finished, you can leave. Maybe you will win and go home with a little bit of money in your pocket. It's for the sake of companionship anyway." No matter how much the man objects, it does not work. Mr. Nur twists his arm and finally persuades him.

We go to Mr. Nur's single room and establish the square.

We, the other members of the team, the wives of the couple of our friends, perch to the edges of the "King" size bed, with glasses in our hands, and start to watch the poker party with interest.

Man is full of luck! He is winning non-stop. He has all the money of our friends in an hour.

He tries to leave a few times by saying "Let's finish it now", but Mr. Nur would not let him.

"Don't make me angry, sit down! We've just begun!"

Mr. Nur first takes the pocket money of us rookies as "debts". When he spends it all, he takes out whatever is in his pockets and puts it on the table as money.

"This matchbox is 150 liras." "This keychain is 500 liras."

"This ballpoint pen is 1000 liras"...

The man wins them too. To not to affront us, he orders something for all of us from room service in between.

The sun rises, the bus time approaches, but he does not care anymore. At one point, he gets up from the table, calls the hotel attendant and books himself a plane ticket on the Istanbul flight for the afternoon.

The game lasts until the flight time approaches.

"This toothpick is 1500 liras." "This glass is 2000 liras."

"This leblebi is 5000 liras"...

And we, we say goodbye to a hotel customer whose name we do not even know, we buy a plane ticket for him, put all our tour money in his pocket as an allowance, and on top of that, become indebted to.

Still, he must have been a kind man. While saying goodbye, he says he is giving up the remaining debts.

Until recently, we talked about him from time to time when we think of him. "Who was that guy, was he a genie, he came into our lives for a few hours, shook us all and then disappeared."

At the time of the incident, Mr. Nur's beard and hair on either side of his luminous head were pitch black. But his older version was reflected on the canvas. It happens. Time doesn't matter anymore... All the periods of time we consumed, what happened together, what was told, what was ascribed, what was appropriated, what was portrayed, what was imitated... They all belong to the same legend. To a legend that may appear in our imagination in all its forms, which is faceless, ageless, timeless, unique...

Blöf - 2 | Bluff - 2

100 cm x 70 cm

Yeşilçam'da Hayali Bir Set | An Imaginary Set in Yeşilçam ————— 60 cm x 100 cm

Ankara'ya Giderken | On the way to Ankara ————— 70 cm x 100 cm

Oyun Sonrası Kayıntı | Post-Game Meal

60 cm x 120 cm

Dolunay ve Gümüşlük Çarşısı | Full Moon and Gumusluk Bazaar

60 cm x 100 cm

Eski Gecelerden Bir Gece | A Night from the Old Nights ————— 60 cm x 100 cm

Güvertede Rüzgâr | Wind on the Deck ————— 70 cm x 100 cm

Hayat Akarken | Life as It Flows

60 cm x 120 cm

Bodrum'da Bayram Tatili | Holiday in Bodrum

70 cm x 100 cm

Yolluk - Tek buzlu | Carry out - Single frosted

60 cm x 100 cm

“

Çek yavrucuğum Taksim'e!

Kütür sarayına bakalım tepeden...

Ruh bakışı.

Harcanmış günlerimizi gözden geçirelim...

Son bir kez.

Kemal Ağabey prova yapıyor Oda Tiyatrosunda. Bir merhaba diyelim ona da, sevinir...

Hanımevendiler girişin orada, az sonra gelecek olan turne otobüsünü bekliyorlar. "Güle güle gidin küçük hanım! Alkışınız bol olsun!"

Çocuklarım da Park Café'ye takılmış gene.

"Yavaş iç yavrum. Üzme beni!"

Necmi Ağabey pasaja doğru yürüyor, Kenan Bey'le birlikte. Öğlen kaçamağı.

Ankara'ya da uğrayacağız unutma. Küçük Esat'a. Benim çatı katına. Merdivenlere bakalım bir, güllerim duruyor mu...

Sonra da kadeh kaldıralım anılara; Arap Çetin'e, Savaş'a, Nuri Ağabeye, Haluk'a, Zekai'ye, Orhan Tetikcan'a, Orhan Kuraner'e, Sadrettin Kılıç'a, Sönmez Atasoy'a, Numan Tala'ya, Turgut Savaş'a, Alev Sezer'e...

Hepsine.

Oradan da devam ederiz yola... O belirsiz yere...

Belki nur olup dostlara karışırız,

Olmadı söz olur efsanelere...

Anlayacağın, her halükarda bir süre daha buralardayız.

Muhabet bitmedi ki henüz...

Tribülansa girme yavrucuğum! Kepazeliğin alemi yok! Sana Bağdat halısı dedik gittin kilim getirdin! Utanmasan makine halısıyla uçuracaksın Nur Ağabeyini, hayvan herif!

Hadi bakalım... İyi geceler...

Yukarıda yazdıklarım resmi yaparken hissettiklerimdi. Sonradan paylaşıp paylaşmama konusunda tereddüte düştüm. Acaba gidenin ardından bunları yazmak laubalilik mi olur, diye düşündüm. Bilirsiniz laubaliliği hiç sevmezdi rahmetli. Ama ben onu ruhumu acıtan duygularla değil de hayatımıza kattıklarıyla, nükteleriyle, tebessümle anmak istiyorum. Affınıza sığınarak ve samimiyetinize güvenerek sadece bu sayfaya koyuyorum. Bir sanatçı için mesleğe atıldan çok daha değerlidir gönüllere kazınan imza. Ve herkes beceremez bunu. İşte bu nedenle Nur Bey paha biçilemez, benim için. Cengiz Korucu; "Cenazesine yetişirken, buzdolabının fişini çekip içindekileri boşalttığımda son gelişinde bitiremediğimiz Altınbaş rakısıyla göz göze geldik. 'Bu nolucak' diye sorduğumda 'Sakla bir dahaki sefere içeriz.' demişti. Artık o rakıyı ne yazık ki içemeyeceğiz. Ama yarım kalan yetmişlik Altınbaş'ı sana getirmeyi düşünüyorum. Nur Bey'in bu resminin altında kadehiyle birlikte durursa çok daha hoş olur. Sözüm söz arkadaşım. Kim bilir, rakısı biterse sana uğrar uçan halısıyla ve takviye yaparken 'Noluyor buralarda Civan bey?' diye sorar belki de." Eee, yolculuk sürüyor arkadaşım. Dostluk ve sevgiyle kal.

Take me to Taksim!
Let's gaze down at the Kültür Sarayı from atop...
Heavenly gaze.
Let's sift through our days spent...
One last time.
Brother Kemal rehearses in the Oda Theater. Let's say hello to him, too, he would be happy...
The ladies are standing at the entrance, waiting for the tour bus that will arrive soon. "Goodbye, little lady! Have plenty of applause!"
My children are also stuck in the Park Café.
"Drink slowly, my dear, don't upset me!"
Brother Necmi walks towards the passage, together with Mr. Kenan. Lunch getaway.
Don't forget that we will stop by Ankara. To Küçük Esat. To my rooftop flat. Let's look at the stairs and see if my roses are still there...
Then let's raise a toast to the memories; to Arap Çetin, Savaş, Brother Nuri, Haluk, Zekai, Orhan Tetikcan, Orhan Kuraner, Sadrettin Kılıç, Sönmez Atasoy, Numan Tala, Turgut Savaş, Alev Sezer...
To all of them.
From there, we will continue our way... To that mystery place...
Maybe we will become heavenly lights and mingle with friends,
Or we could be words to the legends...
You see, we will be around here for a while anyway.
The conversation is not over yet...
Don't get into the tribulation, my dear! There's no room for arrogance! We asked for a Baghdad carpet, and you brought a rug! You would even dare to fly your Brother Nur with a machine woven carpet, you animal!
Off we go... Good night...
What was written above was my feelings while making the painting. Afterwards, I hesitated about whether to share it or not. I wondered if it would be foolish to write these things after the deceased. You know, the deceased did not like silliness at all. But I want to remember him not with the feelings that hurt my soul, but with the things he added to our lives, his jokes, smiling.
I place this piece on this page, taking refuge in your forgiveness and trusting in your sincerity. For an artist, the signature engraved on the heart is much more valuable than the one that is thrown into the profession.
And not everyone can do it. That is why Mr. Nur was precious to me.
Cengiz Korucu said: "Leaving for his funeral, I unplugged the refrigerator and emptied inside, then I saw Altınbaş rakı, which we could not finish the last time he came.
When I had asked, 'What are we going to do with it?' he said, 'Save it, we'll drink it the next time I visit.' Unfortunately, we will not be able to drink that rakı anymore.
But I am thinking of bringing you the unfinished bottle of Altınbaş. How nice it would be if it stood under your painting of Mr. Nur with a glass next to it. You have my word, my friend. Who knows, if he runs out of rakı, he will stop by your place with his flying carpet and maybe he will ask 'What's going on here, Mr. Civan?' while fulling the glasses."
Well, the journey continues, my friend.
Stay with friendship and love.

Mete Yalçın'ın Evi | Mete Yalçın's House

70 cm x 110 cm

Mete Yalçın'ın Evinde Nur Bey'den Hayat Dersleri
Bu resmi yaparken çok tereddüt ettim, acaba Yalçın Ağabey kızar mı bana diye.

Bu yazıyı yazarken de öyle. Hiddetlenir, söylemediğini bırakmaz diye korka korka yazıyorum. Belki de çok hoşuna gider, kahkahalara boğulurdu. Öyle ya, hiç belli olmazdı rahmetlinin sağı solu; ne zaman kızacağı, neye güleceği...

Mete Yalçın Ağabeyimiz. Bilmeyenler boşuna aramasın, arama motorlarında falan bulamazlar. Sağlığında yakın çevresi dışında pek tanınmazdı. Opera korosundaydı ama ben onu hiç sahnede ya da bir arya söylerken görmedim. Ağabeyi Necdet, ünlü bir opera sanatçısıymış. Genç yaşta lösemiden vefat etmiş. Bizler yetişemedik ona. Anlatırlardı. Mete Yalçın Ağabey ise tanınmazdı ama dikkat çekerd. Sadece iri cüssesiyle değil. Mesela, sigara yanığını kapatmak için gömlek cebinin yerini değiştirdiğinden, cebi göbeğinde sarı bir gömlekle dolaşırdı. Ya da aynı sarı gömleğe kırmızı bir papyon

takıp bir galaya giderdi, elinde oyuncak robot şeklinde bir pilli radyoyla, nedense...

Bazen de öyle yatardı. Olduğu gibi. Çok görmüşümdür papyonla uyanıp odasından çıkışını. "Ne diyorduk" diyerek muhabbete devam edişini. Karlı bir kış günü, Bodrum sandaletleriyle gelebilirdi mesela, opera provasına.

Cebeci'de okumuşt. "Yediğim her lokmada babanın hakkı var" der, beni ayrı tutar, ayrı severdi. Gene de, bir lafa alınıp durduk yere evinden kovmuşluğu vardır, gecenin bir yarısı. Sonra da, ertesi sabah, AKM koridorunda boynuma sarılıp bir gece önce hiçbir şey yaşanmamış gibi şakalar yapışı... Bir keresinde de, rahmetli Macit Flordun ağabeyimizin yer yokluğundan emaneten bıraktığı eşyaların arasında bulduğum bleyzer ceketi, haber vermeden giyip film çekimine gittiğim için kovulmuştum. "Onlar bana emanet. Ne hakla haber vermeden giyersin!"

"Kızmaz ki Macit Ağabey. Getirdim işte."

“Hadi canım. Anca gidersin.”

Söylene söylene ceketi alıp koymuştu beni kapının önüne.

AKM'nin önünde görmüştüm bir gün... Girişteki uzun, metal boruların bulunduğu çimenliğe uzanmış, elinde sigarası, gülerek tüttürüyor, külünü de borunun dibine silkiyordu. Bakışlarımız kesişince de şöyle demişti:

“Tabla istedim, dünyanın en uzun kül tablasını getirdiler.”

“Absürt”dü rahmetli. Pek tanınmazdı doğru. Ama o herkesi tanır, camiada olup biten her şeyden haberdar olurdu. Girgindi. Şakacı, cana yakın, zeki, saygılıydı. Dost canlısıydı. Uysaldı. Ama tersi kötüydü. Kendine ya da bir başkasına yapılan bir haksızlık karşısında öyle hiddetlenir, öylesine öfkelenirdi ki, çevresindekiler anında toz olurdu.

Yeşilköy, Çınar Otel'de, alkolün başrolde olduğu bir gece, arkadaşlarıyla dalaşan futbolcuların arasına dalarak bütün takımı hacamat ettiği rivayet edilirdi. Yedekler dahil. Bazen de sebepsiz öfkelenirdi. Ya da biz anlayamazdık sebebinin. Görmezden gelir, yolumuzu değiştirirdik.

Nur Bey'i okuldan beri tanır, pek bir severdi. Zaten ilk tanışmamız Nur Bey vasıtası ile olmuştu. Kulise gelmişti Mete Yalçın Ağabey, oyun sonrası, tebrik etmek için, bizler Oda Tiyatrosunda “Antigone” oynarken, 1979 yılında...

“Yavrucuğum nereye götüreceksin bizi?” diye sormuştu Nur Bey.

“Emrine amadeyim Nur'cum. Nereye istersen.” diye cevap vermişti.

Ve bir taksiye atlamış, Sarıyer'in yolunu tutmuştuk; Nur Bey, Metin, Ahmet, ben ve Mete Yalçın. Önce yeğenlerinin davetlisi olarak sahil lokantalarından birinde mükellef bir akşam yemeği, levrek fırın, limitsiz rakı ve envai çeşit meze eşliğinde, sonra gene yeğenlere ait cumbalı bir evin salonunda, yer sofrasında çay ve muhabbet, sabaha kadar...

Kurtlar Vadisi'nden bir sahne gibiydi ortam. Varlıklıydı aile. Karadenizliydi. Otobüs şirketleri bile vardı. Ve büyük dayı Mete, ailenin en saygıdeğer üyesiydi.

Ahmet arkadaşımız, yani en düzenli ve tertipli arkadaşımız, balığını afiyetle yiyip, gittiğimiz cumbalı evde bir köşeye uzanmış, sabah, bizler evden ayrılırken uyanmıştı, günlük ritmini hiç bozmadan. Bizlerse dört beş şişe rakıyı devirmiştik o uyurken. Ben, birkaç dubleden sonra sızmışım bir ara. Ayıldığımda, ben sızarken başladığı cümleyi hâlâ sürdürüyordu Mete Yalçın Ağabey:

“...ağaçlar, kuşlar... insan... sanat... öyle ulvi bir şey ki... kelebekler mesela... cik cik öten bildircinlar...

hepimiz... bir sanat yuvası... Öyle değil mi Nur?”

“Ne diyorsun yavrucuğum?”

“Sanat diyorum Nur. Sevgi... Ağaç... Kuş...”

“Kes çocuğum! Verdiğin anahtar kelimeleri tek bir cümlede anlamlandırıp cevap verecek durumda değilim şu an.”

Gülüşmeler...

O anlattıkça, Nur Bey “Ne anlatıyorsun yavrum” diyerek kesiyordu. Şova dönmüştü iş.

En çok da yeğenler gülüyordu. Anlamışlardı Nur Bey'le dayının aralarındaki hukuku. Kimse kimseyle dalga falan geçmiyor, kimse masanın mezesi olmuyordu. Eğleniyorlardı sadece.

Mete Caddesi, Mete Palas Apartmanının Zemin katında otururdu Mete Ağabey. Her sabah Akm'ye gelmeden önce, Pamukkale Turizm'in yazıhanesine uğrar, bilet satan tembihli görevliden günlük harçlığını alırdı. Öyle fazla bir meblağ değil. Günü geçirecek kadar. Onu da bitirirdi zaten akşam olmadan. Sonra tekrar Park Kafe'ye, borca içmeye, yemek yemeye giderdi. Ya da evine. Yalnızdı Mete Yalçın. Bizlerden de yalnızdı. Bir de bu evi tutmuştu işte aile. Salon girişinde bir Amerikan bar vardı. Sadece görüntü olsun diye. Sanırım dekor ambarından, eski parçaların arasından alınmıştı. Duvarlarda ise, gene Opera arşivinden alınmış afişler, ölmüş sanatçıların portreleri falan... Bir de kanepeler, iki koltuk ve tabureler. Evinde kaldığımız geceler, üç paket makarnayı kocaman, kalaysız bir tencerede haşlar, suyunu dökmeden salçayı üstüne boca eder, koyardı önümüze. Sonra da sabaha kadar kendi bitirirdi hepsini. Ben, eğer kalacak yerim yoksa, Amerikan barın köşesindeki şilteye kıvrılırdım. Rahmetli Ferit Akın Ağabeyimiz de gelirdi kalmaya, evden kaçıp içkiye başladığı zamanlar. Gecenin bir yarısı kalkıp içki almaya gitmesin diye, ölmüş ne kadar sanatçı varsa, Ferit Ağabeyin yattığı kanepenin etrafına dizerdi Yalçın Ağabey. Kapı girişine de bir kurukafa biblosu koyardı. Ferit Ağabey korkudan kıpırdamazdı yattığı yerden. Ankara günlerinde, Sakarya Caddesine gittiklerini anlatmıştı Ferit Ağabey. Balıkçılardan sanayi buzları alıp kaldıkları evin salonuna yığmışlar. Sonra da buzların üstüne çilingir sofrası kurmuşlar. Ne o, canları Kuzey Kutbunda içki içmek istemiş. 90'ların başında ortadan kayboldu bir ara. Meğer Amerika'ya gitmiş, karaciğer nakli için. Dönüşte oldukça zayıflamış ve çökmüştü. İçkiye de bırakmıştı çaresiz, o ara.

Devami 38'de...

Borsa Lokantasında karşılaşmıştık dönüşünde.
“Sıfır kilometre Kızılderili karaciğeri taktırdım”
 demişti gülerek.

Elinde kurcaladığı, o zamanlar pek revaçta olan
dijital telefon rehberini uzatmıştı, “Şunu bir
çözsene” diyerek. “İçindekiler nasıl siliniyor göster
bana.”

“Nerden çıktı bu?”

“Yanımda yatan hasta hediye etti, ölmeden önce.”
Dedim ya yalnızdı. Çok yalnızdı. İçindeki boşluğu
dolduracak bir uğraşı da yoktu. Bütün birikimi
yarım kalmış, anlamını arayan cümleler ve saf bir
yürek. Yetmedi tabii.

Çok geçmeden yeniden başladı içkiye.

Ve o Kızılderili karaciğeri de eridi, gitti.

Sonra da ölüm haberi geldi.

Belki dişe dokunur bir performansı yoktu.

Taniyanlar bile güçlkle hatırlıyordur. Ama bir renkti
o, biz yakından tanıyıp bilenlerin hayatında. Nevi
şahsına münhasır bir dostumuzdu. Şimdi çok
uzaklarda kalan bir dönemin, arada bir sahneye
girip çıkan yan kişilerinden biriydi.

Belki o olmasa da sürüp giderdi oyun. Ama eksik
kalırdı.

Ne olur kızma Yalçın Ağabey. İnsan dönüştüğünde
geçmişe tebessüm ederek bakıyor. Sen de meleşe
dönüştüğüne göre mesele yok sanırım.

Mekânın cennet olsun Yalçın Ağabey...

Mekânın cennet olsun Nur Bey.

Life Lessons from Mr. Nur in Mete Yalçın's House
I was very hesitant when I was making this painting,
I wonder if my Brother Yalçın would be angry with me.

I feel the same thing about writing this piece. I am
writing in fear in case he would get angry and let
fly at me. Maybe he would like it so much that he
would burst into laughter. Well, the deceased had
always been tempramental, one would never know
when he would be angry, what would he laugh at...
Our brother Mete Yalçın. Those who do not know
him should not search for him on the internet in
vain, they cannot find him in the search engines.
He was hardly known outside of his close circle. He
was a member of the opera choir, but I have never
seen him onstage or singing an aria. His older
brother Necdet was a famous opera singer, he died
of leukemia at a young age. We were too young to
know him, but people would talk about him.
Brother Mete Yalçın was not famous, but he was an
eye catcher. Not just for his big body. For example,
he would wear a yellow shirt that he moved his
shirt pocket to navel area to cover a cigarette burn
or he would wear the same yellow shirt with a red
bowtie and go to a gala with a battery radio of the

shape of a toy robot, for whatever the reason...

Sometimes he would just lie there. With the same
clothes. I must have seen him waking up with a
bow tie and leaving his room countless times.
Continuing the conversation by saying “What were
we talking about”...

On a snowy winter day, he could come to the opera
rehearsal in Bodrum sandals, for example.

He had studied at Cebeci. He used to say, “I am
indepted to your father for everything,” and he
kept me apart and loved me especially. Even so,
he kicked me out of his house in the middle of the
night because he was offended by a word I said.
And the next morning, he hugged me in the AKM
corridor and joked as if nothing had happened the
night before...

One time, I was kicked out for going to the filming
without informing him about wearing a jacket I
found among the belongings stored there by our
brother, the late Macit Flordun because he did not
have a place then.

“They are entrusted to me. How dare you wear
them without telling me!”

“Brother Macit would not get angry. I have just
returned it.”

“Bugger off.” He took the jacket from my hands
grumbling and kicked me to the curb, so to speak.
I saw him in front of AKM one day... He was lying
on the lawn at the entrance where there were long
metal pipes. He had a cigarette in his hand, smiling
while smoking, and shaking the ash to the bottom
of a pipe. When our eyes met, he said: “I asked for
an ashtray, they brought the longest ashtray in the
world.”

He was “absurd.” He was not very well known. But
he knew everyone and was aware of everything
that was going on in the community. He was
sociable, funny, friendly, intelligent and respectful.
He was friendly. He was gentle. But when he got
angry it was bad. He would become so enraged
and angry at an injustice done to him or to
someone else that everyone would run away when
he was like that.

It was rumored that in Yeşilköy, Çınar Hotel, on a
night when alcohol was playing the leading role,
he got into the middle of football players fighting
with his friends and beat the whole team. Including
the backups. Sometimes he would get angry for no
reason. Or we couldn't understand why. We would
ignore him and change our routes.

He had known Mr. Nur since school and loved him
very much.

It was Mr. Nur who introduced us. Brother Mete
Yalçın came backstage to congratulate us after the
play, when we were playing “Antigone” in the Oda
Theater in 1979...

“Where will you take us, dear?” asked Mr. Nur.

"I am at your command, my dear Nur. Wherever you want" he replied.
And we hopped on a taxi and went to Sarıyer; Mr. Nur, Metin, Ahmet, me, and Mete Yalçın. First, a sumptuous dinner in one of the seaside restaurants, as guests of his nephews, roasted sea bass, unlimited raki and various appetizers, then tea and conversation on the floor table in the hall of a house with a baywindow, which also belonged to the nephews, until morning...

It was like a scene from the Kurtlar Vadisi. It was a wealthy family. They were from the Black Sea Region. They even owned a bus company. And great uncle Mete was the most respected member of the family.

Our friend Ahmet, our most organized and neat friend, ate his fish with pleasure and slept in the corner of the house with a bay window that we went to, and woke up in the morning as we were leaving the house, without disturbing his daily routine. We knocked over four or five bottles of raki while he was sleeping. I dozed off for a while after a few drinks. When I sobered up, Brother Mete Yalçın was continuing the sentence he had started when I dozed off:

"...trees, birds... people. art... such a divine thing... butterflies for example... chirping quails... all of us... a nest of art... Isn't that right, Nur?"

"What are you saying, dear?"

"I say art, Nur. Love... Tree... Bird..."

"Cut it off, old boy! I'm not in a condition to make sense of the words you gave in a single sentence and answer them."

Laughters...

Whenever he speaks, Mr. Nur Bey would cut him off by saying, "What are you talking about my dear?" It had become a show.

The nephews were laughing the most. They saw the understanding between Mr. Nur and their uncle. Nobody was making fun of anyone, nobody was ridiculed. They were just having fun.

Brother Mete used to live on the ground floor of Mete Palas Apartment on Mete Street. Every morning, before coming to AKM, he would stop by the tourism office of Pamukkale and get his daily allowance from the clerk selling tickets who had been told about the situation. It was not a big sum of money. It was just enough to get through the day. He would spend it before the evening anyway. Then he would go to the Park Café to run on a tab for food and drink. Or he would go home. He was a lonely person, even more so than us. His family rented that flat. There was an American style bar at the entrance of the living room, I think just for the looks. I think it was borrowed from the décor storage among the old pieces.

On the walls, there were posters from the Opera

archive, portraits of dead artists, etc. And a sofa, two armchairs and stools. During the nights we stayed at his house, he would boil three packages of pasta in a big, tin-free pot, pour the tomato paste on it without draining the water, and put it in front of us. Then he would finish it all by himself by morning. If I had no place to stay, I would curl up on the mattress in the corner of the American bar.

Our late brother Ferit Akın would also come to stay whenever he ran away from home and started drinking. To stop him from getting up in the middle of the night to buy a drink, Brother Yalçın used to put all the portraits of dead artists around the sofa where Brother Ferit slept. He would also put a skull figurine in the doorway. Brother Ferit could not move because of fear.

Brother Ferit told me about the day they went to Sakarya Street when they were still living in Ankara. They bought industrial ice blocks from the fishermen and piled it in the living room of the house where they were staying. Then they set up a raki table on the ice. And do you know why? They wanted a drink at the North Pole.

He disappeared in the early 90's. It turned out that he went to America for a liver transplant. When he was back, he was quite weakened and shrunk. He also stopped drinking because he had to.

We ran into each other at the Borsa Restaurant on his return. "I had a zero-kilometer Indian liver fitted." he said, laughing.

He held out the digital phone book he was fiddling with, which was very popular gadget then, saying, "Can you figure this out? Show me how to erase the contents."

"Where did this come from?"

"The patient lying next to me gave it to me, before he died." Like I said, he was alone. He was very lonely. He had no occupation to fill the void inside of him. All he had was unfinished sentences looking for meaning and a pure heart. Of course, it was not enough.

Not long after, he resumed drinking.

And that Indian liver melted away, too.

Then we heard that he died.

Maybe he did not have a significant performance. Even those who know him can hardly remember him. But he was a color in the lives of those he knew closely. He was a unique friend. He was one of the transient players on the stage in an era that was now far away.

Maybe the play would have gone on without him. But it would be incomplete.

Please do not be angry, Brother Yalçın. When a person transforms, he looks at the past with a smile. I guess it is okay since you turned into an angel, too. May your place be heaven, Brother Yalçın. May your place be heaven, Mr. Nur.

Nono'mun Evi | My Nono's House

70 cm x 100 cm

Sinema Emekçileri Çekime Giderken
Cinema Workers Going to the Shooting

60 cm x 90 cm

Ortaköy'de | In Ortaköy

70 cm x 90 cm

Sahil Kahvesi | Coffee House by the Sea

70 cm x 100 cm

“

80'li yıllardan, Ege'de bir sahil kahvesi. Arsalar yeni sahiplerini bekliyor. Çoğunluğu hayatı boyunca denizden uzak yaşamış ama hep deniz gören bi ev alma hayalleri kurmuş şehirlilerden oluşan bir kalabalık. Kuracakları kooperatifin Genel Kurul Toplantısı için bir araya gelmişler. Duvardaki bez afişte kooperatifin adı, genel kurul saati ve konuşulacak olan konular sıralanmış, madde madde...

A coffee house by the Aegean Sea from the 80's. The plots are waiting for their new owners. A crowd of city dwellers, most of whom have lived all their lives away from the sea but have always dreamed of buying a house with a sea view. They came together for the General Assembly Meeting of the cooperative that they will establish. The name of the cooperative, the general assembly date and the topics to be discussed are listed on the cloth poster on the wall, item by item.

İkinci Sergimden | From My Second Exhibition

60 cm x 120 cm

“ Sol önde İskender Altun, az ilersinde Füsun Önal. Ortada Fikret Uruç oturuyor. Solda arkada Nihat İleri, sırtı dönük, resimlere bakıyor. Laçın Ceylan, Nur Bey'e doğru giderken Nur Bey de benim yaptığım kendi resmine doğru yürüyor.

İskender Altun is on the front left, Füsun Önal is a little further behind. Fikret Uruç is sitting in the middle. On the left, Nihat İleri, his back is turned, he is looking at the paintings. Laçın Ceylan is walking towards Mr. Nur, while Mr. Nur is walking towards his own painting that I have made.

Prova - Jül Sezar | Rehearsal

60 cm x 120 cm

“

Eski AKM'de sahnelenmiştik. Can Gürzap yönetmenimizdi (sağda kareli gömleklî). Jül Sezar'ı Muammer Esi oynamıştı. Antonius'u Zafer Ergin, Brutus'u Haluk Kurtoğlu, Cassius'u Atilla Olgaç, Calpurnia'yı Tijen Par oynamıştı.

We staged it at the old AKM. Can Gürzap was our director (wearing a checkered shirt, on the right). Julius Ceaser was played by Muammer Esi. Antonius was played by Zafer Elgin, Brutus was played by Haluk Kurtoğlu, Cassius was played by Attila Olgaç, and Calpurnia was played by Tijen Par.

Cadılar Macbeth' i | The Macbeth of Witches

60 cm x 120 cm

“ Müge Gürman'ın kaleme alıp yönettiği oyun. Bütün o zamanki genç tayfa oynuyordu oyunda.

It is a play written and directed by Müge Gürman. All the young actors performed in that play.

Yeni Sezona Hazırlık | Preparation for the New Season

60 cm x 120 cm

“ Taksim Sahnesi'nin önü. Kapıda Kenan Bey (Protokol Müdürü), Ali Bey (Sahne Amiri) ve Turgut Savaş (Oyuncu ve Müdür Yardımcısı). İki dekor çalışanı trafik ışıklarının yanmasını bekliyorlar. “Bambi”ye gidip sandviç yiyecekler. Arkalarında ise benim gençlik dönemimde aşık olup hiç bir zaman açılmadığım yeşil gözlü kız bekliyor. Babam ve ben; sırtımız dönük, babamın yönettiği Lysistrata oyununun resimlerine bakıyoruz.

Front of the Taksim Stage. Mr. Kenan (Protocol Manager), Mr. Ali (Stage Supervisor) and Turgut Savaş (Actor and Assistant Director) are at the door. Two decor workers are waiting for the traffic lights, they will go to “Bambi” and have a sandwich. And behind them is the green-eyed girl whom I fell in love with when I was a teenager and never confessed my interest to. My father and I, our backs are turned, are looking at the pictures of the Lysistrata game directed by my father.

Eski Yazlardan Bir Misafir | A Guest from the Old Summers

70 cm x 100 cm

1989 yazından yeğenim uğradı.

Sahilde esen rüzgâr, topunu tuvalin ötesine sürüklemiş. Tabii minik Emir de peşinden... Ve kendini benim resim masamda bulmuş, topuyla birlikte. Denizde yüzen genç dayısı ise bakınıp duruyor, nereye kayboldu bu diye. Ama telaşlanmıyor pek. Ablası, eniştesi ve babası da oralarda olduğundan, meraklanacak bir durum yok diye düşünüyor genç dayı; yani ben. Ablalar, tam benim resim masamın bulunduğu noktada, ama başka bir zaman boyutunda, çay içiyorlar, Turan'ın derme çatma restoranında. Yer, Kadıkalesi. Karşı tepelerde şu an, yani benim bu resmi yaptığım zaman diliminde; Asko58, Ormancılar Sitesi, Yasmin Otel ve daha bir sürü başka site ve oteller var. Tepelerin arkası ise Gümüşlük. Ben, resimde görünen iki boş tepenin arasındaki elektrik direğinin bulunduğu noktada, Gümüşlük'ün en kalabalık sitesinde oturuyorum. Artık bütün o gördüğümüz kayalıklar, tepeler; yarımadanın diğer tepeleri gibi betona bürünmüş durumda.

80'li yıllarda ise arazilerin çoğu el değiştirmemiş henüz. Değerini bildikleri de yok mal sahiplerinin. Dağın tepesinde, kuş uçmaz kervan geçmez, yolu,

suyu olmayan, çoğu işe yaramadığı için kadın mirasçılara verilmiş, dededen kalma verimsiz toprak parçaları. Ne ekilir, ne biçilir. Birkaç yıl içerisinde en büyük parsayı damatların toplayacağını kimse hesap edemiyor. Bu nedenle Enver Ağa'nın büyük oğlu Muammer bakkallık yapıyor sahil kahvesinin yanındaki küçük dükkanında. Kısıtlı ürün yelpazesıyla hizmet vermeye çalışıyor yeni yeni yerleşen Ankaralı yazlıkçı komşulara. Küçük oğlu Adnan ise askerden yeni gelmiş. Sonraki yıllarda evlenecek ve adaylığını koyacak muhtarlık seçimlerinde. Şimdilerde ise torun torba sahibi, otuz küsur yıllık muhtarımız. Nüfus da o günden bugüne en az yirmi kat artacak. Bunu da hesaplayamıyor o yıllarda hiç kimse.

1986 yılında cami imamı ezan saatleri dışında tesisatçılık yapardı. Bir seferinde bizim terasa su deposu bağlayacaktı, tam işin ortasında saate bakıp, "Şu namazı kıldırıp geleyim" diyerek aceleyle çıkmıştı evden. Tuhafıma gitmişti depoyu yerine yerleştirirken yanık türküler söyleyen adamın iki üç dakika içerisinde cami hoparlöründen sesini duymak, sonra da geri gelerek kaldığı yerden türküsüne devam etmesi.

Eee, din işi başka dünya işleri başka. Hem Allah da sevmez boş duranı. Artık cuma ve pazar günleri yarımadanın her tarafından gelen arabalar nedeni ile cami yolundan zor geçiliyor. Pek bir nam saldı Mustafa Ağa'nın kendi ve rahmetli karısı adına yaptırdığı caminin hutbeleri. Bizim eski tesisatçı imam ise Bodrum'da dükkan açmış. Benim şimdiki evi boyayan usta tanıyormuş, konuştu bizi telefonla. Benim musluklara bir bakar mısın diye sordum, orali olmadı. Vakti yokmuş. Gördüğümüz gibi, resimde Kadıkalesi sahili bomboş. Az ilerde birkaç taş ev var sadece. Birinde İzmir Devlet Konservatuvarında görevli Adil Bey oturuyor. Babamın tavla arkadaşı. Bir diğerinde ise Cevat Şakir'in mirasçıları oturuyor. Sonraki yıllarda sahilde bar işletecek olan Mahmut arkadaş kiralayacak. Avta Tatil Köyü yeni yeni inşa ediliyor. Avukatlar için yapılan bir devremülk. Kurucusu da Turgut Kazan Beyefendi. Özgür ve Zeynep Erkekli de evlerden birinin haziran devresini almışlar. Sahilde onlarla ilk karşılaştığımda çok seviniyorum. Yıllar çabuk geçiyor. O zamandan bu zamana komşuyuz. Her yaz başı, bir an önce gelsinler de özlem giderelim diye haziran devresini ipe çekiyorum. İstanbul'da zor görüşülüyor. Hele eski AKM yıkıldıktan sonra anca Facebook yoluyla haberdar oluyoruz birbirimizden. Arada bir de araşıp laflıyoruz. Ankara Devlet Konservatuvarı Bale Bölümü öğretmenlerinden Mr. ve Mrs. Kemp de üçüncü taş evi kiralamışlar yetmişli yıllarda, yüz seneliğine. O zamanlar yabancılara mülk satışı yasakmış sanırım. Fakat ev sahibi bir zaman sonra aldığı parayı az bulmuş ve evi boşaltsınlar diye onları tarihi eser kaçırmakla suçlayıp ihbar etmiş. Arama yapmışlar evde. Hiç delil bulunmasa da kırgınlıklarından gelmiyorlar artık. Ama inat bu ya, evi de boşaltmamışlar. Onların yerine Shakespeare eserleri uzmanı Prof. Engin Uzmen, eşi dekor ve kostüm kreatörü Nur (Audrey) Uzmen ve çocukları geliyor, yazları. Babamla beni akşam yemeğine davet ediyorlar evlerine, zaman zaman. Genellikle de sahilde güneşlenirken sohbet ediyorlar. Babam çok mutlu burada. Sahilden yüz metre kadar yukarıda, Ankaralıların kurduğu kooperatifte ev aldı, emekli ikramiyesiyle, 1985 yılında. Aslında çok daha önce almış, parasını da peşin ödemişti ama evi anca 85'te teslim ettiler, yarı bitmiş olarak. Babacığım o hâliyle yıllarca uğraşacak evin eksiklerini tamamlamak için. Başka bir müteahhit parayı gene peşin alıp bir süre sonra sırta kadem basacak, bir diğerinin yaptığı ön balkon ertesi gün biz de-

nizdeyken çökecek, su boruları yanlış bağlanacak, Ankara'dan getirdiği usta bütün evi lambri kaplayıp kebabçı dükkanına çevirecek... Bir sürü dert. Bütün eksiklere rağmen mutlu babam. Öğle sıcaklığında Mustafa Ağa'nın yaptırdığı cami hayratından eve bidonla içme suyu taşısa da, geceleri sahildeki küçük kahvede, karlı bir ekrandan TRT haberlerini izlemekten ya da tavla oynamaktan başka bir uğraşı olmasa da çok mutlu. Komşularla da çok iyi arası. Şimdiden kaynaştılar. Arabası olmadığından hangi arabalı komşu gidiyorsa onunla gidiyor Turgutreis'e, alışverişe. Yol yapılmamış henüz. Daracık bir patikadan gidiliyor. Alacaklarını aldıktan sonra marketi işleten Suzan Teyze ile sohbeta dalıyor, saatlerce. Kendisini getiren komşuya sen git diyerek genellikle taksiyle dönüyor eve. Sonra pazarcılığa başlayacak Suzan Teyze. 90'lı yılların sonuna doğru karşılaştığımız Turgutreis pazarında. Babamın öldüğünü duyduğunda hüngür hüngür ağlayacak pazarın ortasında, "Çok kıymetli adamdı Mahir Ağabey" diye. Hâlâ çalışıyor Suzan Abla. Sonunda ev yemekleri yapan bir dükkan açtı Turgutreis çarşısında. Yolum düştükçe uğruyorum.

İlk taşındığımız yıllarda, yani 85 ve 86 yazında, Zeki Müren'in Buick marka bordo arabası geçirdi evin önünden, tozu dumana katarak. Paşa Gümüşlük'e giderdi, balık yemeye. Gümüşlük'te ise, 12 Eylül cuntacılarından Ersin Paşa koyu kapatmış zincirle, darbe sonrası, deniz taşıtları girip de dinlenme saatlerinde ses yapmasın diye. Zaten denize de girilmiyormuş o yıllarda evinin bulunduğu yerden. Nöbetçi asker beklemiş sahilde. Arkadaşlar anlatırdı. Bizse pek gitmezdik Gümüşlük tarafına, arabamız olmadığı için. Daha çok resimdeki sahile inerdik, benim seyrek gidişlerimde, akşamüstleri. Arada, Gümüşlük'ü ilk keşfedenlerden Cemil Özba- yer, Mutlu Güney ve Selçuk Sazak geliyorlar, babamı balık yemeğe götürmek için. O zaman daha da mutlu oluyor. Gün içinde ise bahçeye çiçek ekiyor, ağaç diyor, denize giriyor, güneşleniyor, evle ilgileniyor. Ablam, eniştem ve 1987 doğumlu yeğenim Emir de geliyorlar. İkinci yeğenim Ozan ise doğmadı henüz. 1990 yılının şubat ayında doğacak. Bense daha seyrek uğruyorum Kadıkalesi'ne. Gittiğimde ise, babam gönül koysa da, en fazla bir hafta kalıp, harçlığını da alarak dönüyorum İstanbul'a. "Ah be babacığım. Bir silkinbilsem... Bir toparlayabilsem kendimi... Hiç ayrılmam buralardan." diyemiyorum ayrılırken. "İşim var" diyorum sadece. Sormuyor bile ne işim olduğunu. Bal gibi biliyor gerçeği, ama elinden bir şey gelmiyor.

Öyle ya, çok önemli işlerim var İstanbul'da, tiyatro tatilken, yaz sıcağında.

Park Kafeterya barmenleri, garsonları, müdavimleri, Taksim Sahnesinin girişindeki tekel bayiini işleten Naif Ağabey merak ederler. Sonra, evde yangın çıkardı, yanık parkeleri sökerken tavanımı deldi, sigortalarımı attırdı, sokak kapısını kırdı diye durmadan annemi arayıp şikayet eden alt komşum Suzan Teyze. (Tesadüf onun da adı Suzan). Allahtan seviyor beni de karakola falan gitmiyor. Noel günleri, nasihatlerini dinler gibi görünüp bir süre ayakta dikilmeyi göze alarak, çiçeklerle süslediği kapısını çalıp Noel'ini kutluyorum. O da telaşlanır üst kattan gürültü gelmeyince. Meraklanır, öldü mü kaldı mı diye. Bir pavyon vestiyerinde çalışıyor Suzan Teyze, Büyükparmakkapı'da. Yalnız yaşıyor. Geceleri genellikle aynı saatlerde çıkıyoruz evden. O pavyona bense ya Taksim Sanat'a, ya Park Kafeterya'ya.. "Çok içmeyesin!" diye sesleniyor arkamdan, apartmandan çıkarken, "Döndüğümde evimi yerinde bulmak istiyorum."

Kız arkadaşşıma da söylüyor karşılaştıkça:

"Sen daha sık gel. Sen olmayınca bu zıvanadan çıkıyor."

Turgut Savaş Ağabeyim geliyor sık sık yoklamaya. Yalnız olmadığımı gördüğünde seviniyor, bir süre oturup gidiyor. Eğer yalnızsam ve de içiyorsam, önce şişeyi boşaltıyor lavaboya, sonra da beni yemeğe götürüyor. Bazen da sevgili Ediz Baysal'ı yolluyor, git şuna bir bak diye.

Suzan Teyzenin yan dairesinde ise Arzu Abla oturuyor. O da başka bir pavyonda üvertürmüş. Giriş katta oturan yöneticinin oğlu Murat söylemişti. Konsomasyona da çıkıyormuş ama dışarı gitmiyormuş. İlk apartman toplantısında görmüştüm Arzu Ablayı. Öğretmen ya da banka memuru sanmıştım. Bir gece, sabaha karşı anahtarımı apartman giriş kapısının anahtar deliğine denk getirememiştim bir türlü. Arzu Abla da işten dönüyormuş yanında iri yarı bir adamla birlikte. Yardım etmişlerdi bana, kapıyı açmam için. Sonra da koluma girip daireme kadar çıkarmışlar, kapımı açmışlardı. Şaşırmıştım o zaman onu pür makyaj gördüğümde. Yaşı belki benden küçük ama Murat, apartman toplantısında "abla" dediği için ve de saygı duyduğumdan ben de "abla" diye hitap ediyorum. Aidat artışları konuşulurken söylemişti, ben yedi nüfusa bakıyorum, üç de kardeş okutuyorum diye. Karşılaştıkça selamlaşıyoruz. O iri yarı adam da koruyucusu ve erkek arkadaşımı. Onunla da selamlaşıyor, hâl hatır soruyoruz birbirimize. Belki onlar da merak eder, üst kattan ses seda gelmeyince.

Sonra yan komşularım. Karısı mutfaktayken, iç cebimde götürdüğüm votka şişesinden su bardağına gizlice bir miktar koyan, bir zamanlar Ortaköy'de kasap dükkanı işleten, ayakları tutmayan, müflis Süleyman Amca ve karısı Seyhan Teyze. Ve kızları

Nurdan... Onlar da merak eder. Arada Süleyman Amcayla sohbeta gidiyorum. Memleket meselelerini konuşuyoruz hararetle, ben kafayı buluncaya kadar. Paraya para demediği günleri anlatıyor bazen. O anlatırken Seyhan Teyze de mırıldanıyor; "Ah şu kumar, gözü kör olsun" diye. Seyhan Teyze bize çay yapıyor. Ama ben çeşitli bahanelerle beş dakikada bir kendi daireme geçip cebimdeki şişeden rahatça koca bir fırt alıyor, geri dönüyorum. İki saat içinde kafayı bulunca da vedalaşıp evime, uyumaya gidiyorum. Bir de Yeşilçam'da ve bizim bazı oyunlarda figüranlık yapan bir kızcağız var. Amerika'ya yerleşen ağabeyi de benim ilk oynadığım "Arkadaş" filminde yardımcı oyuncuymuş. Onların annesi de bana yakın oturuyor. İhtiyar bir teyze. Bazı akşamlar da ufak bir pasta alıp ona gidiyorum. Çok mutlu oluyor. Kahve içiyoruz birlikte. Falıma bakıyor. Hep gelecek olan güzel, huzurlu günlerden söz ediyor. İnanmasam da mutlu oluyorum. On gün uğramasam gittiğimde sitem ediyor.

Resim de yapıyorum. Ama beğenmiyorum yaptıklarımı. Genelde parçalayıp sobaya atıyorum ertesi gün. Bazıları hoşuma gidiyor, saklıyorum bir süre. Şiir de yazıyorum bol bol. Şiir müsveddeleri. Uyku arası aklıma gelen bir dizeyi kalkıp yatak odamın duvarına yazıyorum, yarı Türkçe yarı İngilizce; Madem ki böyle bu kast

I must!

Özgür Erkekli, Cengiz Korucu ara sıra bende kalıyorlar meyhane dönüşü. Özgür'le paylaşıyorum yazdıklarımı. Cengiz'e anlatıyorum yazmayı düşündüğüm senaryo ve oyunları. Ama hep derler ya; "Bir konu var kafamda, bir gün oturup yazacağım" diye ve o konu hep kafada kalır, bir türlü hayata geçmez, benimki de öyle işte. Hep kafada kalıyor. Çünkü yaşadığım hayat çalışma disiplinine ve sağlıklı kurgu yapmaya uygun değil. Karışık. Karmakarışık bir kısır döngünün içindeyim. Geceleri üşüyünce köşedeki manavın önünden aşırduğumuz sandıkları, eski perdeleri falan yakıyoruz kovalı sobada. Zaten parkeler de o nedenle yanmıştı. Gecelerden bir gece, sobanın kapağını açık unutunca alev yere sıçramış. Son anda uyanmıştım, yatak tutuşmaya başlayınca, ev duman içindeyken. Ve Allah'ın lütfu olmalı, üç yıldır su çıkmayan dairemin musluklarından gürül gürül su akıyordu. Zor söndürmüştüm. Ama halılar ve yatak kullanılmaz hâldeydi. Ertesi sabah, ben "Daha göreceğim günler varmış" diye bir yandan şükredip öte yandan "Nasıl düzelteceğim bu evi" diye kara kara düşünürken, Cengiz'le ortak arkadaşımız rahmetli Türkel uğramıştı kahve içmeye. Evin hâlini görünce çığlık atmıştı kızcağız. "Yanık kokusunu apartmana girer girmez aldım ama bu kadarını ummuyordum" demişti. Neyse ki bizim marangozhanenin elemanları ve boyacılar koşmuştu yardımına. "Cüzi" bir bedel karşılığı onarmışlardı yanık yerleri, duvarları.

Bir keresinde de matine öncesi ısınmak için evde ne bulduysam sobaya doldurmuş, üstüne de gaz dökmüş, yanacak mı diye eğilip bakarak çaktığım kibriti atmıştım içine. Sonuç mu? Yanık kaşlar, kirpikler ve kalan bir parmak yanmamış bıyıkla gitmiştim oyuna.

Sonra, ayda bir evi soyan hırsız da çok telaşlanır, ben Kadikalesi'nden dönmezsem. Çaldığı da sadece taksiti yeni başlayan ve çalındıkça, bütün tiyatrunun müdavimi olduğu, Beşiktaş'taki taksitçi Oral Bey'den yenisi alınan müzik seti ve ufak televizyon. Gözleri parlıyor Oral Bey'in, her ay maaş günleri beni gördüğünde. Hem eskilerin taksitini ödüyor hem de yeni cihazlar alıyorum. Başka da bir şey yok evde zaten. Hırsız da haklı. Kırık bir kapı, top atsan uyanmayan bir ev sahibi ve her ay yenilenen gıcır gıcır aletler. Ömür boyu aylık gelir. Sonra yakalıyoruz bir ara. Annemde kaldığım bir gecenin sabahı, eve girip de dağınıklığı görünce hemen karakolun yolunu tutuyorum.

"Gene mi?" diye soruyor komiser yardımcısı.

"Maalesef" diyorum, "Gene soyuldum."

"Değiştirmedin mi kilidi?"

"Değiştirdim çoktan. Zorlama da yoktu kapıda ama..."

Karakoldan bir polis memuru olarak keşif için eve gittiğimizde, belki çatıdan girmiştir diye terasa çıkıyoruz. Ev tam St. Pulcherie Kız Lisesinin karşısında. İki odalı, genişçe teraslı bir çatı katı. Yanında da boş bir bina var. Memurla birlikte, belki oradan girmiştir diye terastan yandaki boş binaya atlıyoruz. Bir de ne görelim. Sevgili hırsızım; yanında müzik seti, televizyonum ve valizim, baş ucunda boş votka şişesi, boylu boyunca yatıyor yerde. Valizi doldurup aletleri aldıktan sonra, buzdolabındaki tek ürün olan votka şişesini de kapıp terastan boş binaya geçmiş. Geldiği yoldan gitmeden önce de, nasıl olsa kimse yok diye rahatça dikmiş kafaya votkayı. Ve sızıvermiş oracıkta. İki ay kadar sonra, hapisten çıkınca tekrar gelecek elimi öpmeye. Biz kız arkadaşımınla çay içerken kapı çalınacak. Açtığımda tanımayacağım ilkin. Çelimsiz, "Çaki" suratlı, kambur bir oğlan. "Tanımadın mı ağabey, ben senini hırsızınım. Tahliye oldum, elini öpmeye geldim."

Hadiiii...

Karnını doyurup cebine birkaç kuruş koyup, bir de üşümesin diye yeni aldığım montu da hediye ederek yollayacağım. Hani her şeye rağmen iyilik edip doğru yola sokacağız ya... Kız arkadaşım da gurur duyacak benimle... Bak bak, hesaplara bak! Evliya mısın mübarek! O gece ben gene annemde kalırken bir daha soyacak evi. Meğer keşif yapmaya gelmiş.

Neyse ki sonra Cihangir Caddesinin bir alt sokağına taşınarak kurtulacağım o beladan.

Sonra...

Sonra, sonra, sonra...

Her birinin ardına sayfalarca anı sıralanmış, sayısız "sonra"...

1990 yılında, Bebek sırtlarında tuttuğumuz ve dayayıp döşedikten bir ay sonra bomboş kalan eve kapanacağım. Sadece anneannemin evinden Bebek yokuşu boyunca sırtımda taşıdığım yatak şiltesi olacak evde. Bir de resim malzemeleri. On beş gün kimseyle görüşmeden, sadece resim yaparak ve düşünerek bütün hayatımı kare kare gözden geçirip sorgulayacağım yaşadıklarımı, yaşayamadıklarımı, yaptıklarımı, yapamadıklarımı, pişmanlıklarımı, özlemlerimi; tam on beş gün, sabahlara kadar. Sonra da arınmış olarak 90'lı yıllara adım atacağım. Ve bu zamana kadar sürüyor o arınmışlık. Zaten sürmemiş olsaydı ne bu resmi ne diğerlerini yapabilecek, ne o güzel rolleri oynayabilecek, ne de onlarca oyun yazabilecektim. Ne de yaşlanma fırsatı bulacaktım. Ardımda diş dokunur hiçbir şey bırakmadan göçüp gidecektim yıllar önce bu dünyadan; geride beni sevenlerin acısı, yüreğimde yapmak isteyip de yapamadıklarımın özlemiyle.

Bütün bu anlattıklarım koca bir dönemin özetinin özeti aslında. Boyalarımı tuvalime sürerken beliren şekillerin çağrıştırdıkları.

Peki bu kafaya nasıl geldim.

İşte işin orası tek bir resme ve birkaç sayfaya sığmaz. Çabalarımı, yüreğimi yakarışlarımı duymazdan gelmeyen, her düştüğümde kalkmam için destek veren, sonrasında bana belki de hak etmediğim kadar huzurlu, yaşanması ve üretken yıllar armağan eden yaradanın bir lütfu sanırım.

Her hafta evime gelip beni toparlamak için çabalayan anneme, Kartal Ağabeyime, canımın parçası ablama ve kardeşlerime, o yaşlı ve yorgun hâliyle sık sık İstanbul'a gelen babamın ruhuna selam olsun buradan. Umarım sizlere istemeden yaşattıklarımı bir nebze olsun telafi etmişimdir sonradan.

1989 sonbaharından sonraki "sonra" ların çoğunda, sevgili Kenan Işık vasıtasıyla tanıştığımız, acı tatlı beş yılımızı birlikte geçirdiğimiz, iznini almadan burada kendisinden söz etmenin doğru olmayacağını düşündüğüm kız arkadaşım da var. Ona da selam olsun.

Her neyse...

1989 yazından yeğenim mi uğradı?

Sevdiğim bir alıntı ile bitireyim bari bu yazıyı.

"Hayaller diyorum, iyi ki varlar, yoksa bu mesafeden nasıl sarılacaktım sana?"

English at 46...

My nephew from the summer of 1989 visited. The wind blowing on the beach drags his plastic ball beyond the canvas. Of course, the little Emir is after him... And he finds himself at my painting table, with his ball. His young uncle, who is swimming in the sea, keeps looking for the disappeared nephew. But he is not too alarmed. Since his sister, brother-in-law and father are also there, the young uncle, that is me, thinks that there is nothing to be anxious about. My sister and the others are drinking tea, right where my painting table is located, but in another dimension of time, in Turan's makeshift restaurant. The location is Kadıkalesi. On the opposite hills right now, at the time when I make this painting; there are Asko58, Ormançılar houses, Yasmin Hotel, and a lot more houses and hotels. The back of the hills is Gümüşlük. I am now living in the most crowded place of Gümüşlük, at the point where the electricity pole between the two empty hills seen in the picture is located. Now, all the rocks and hills you see are covered up with concrete like the other hills of the peninsula.

In the 80s, most of the land had not changed hands yet. Landowners did not give much value to their properties. They were deserted, without water, without road, barren places at the top of the mountain, mostly inherited from grandfathers and given to the female heirs because of their uselessness. They were uncultivable. No one knew that in a few years the biggest money would be collected by the grooms. That was why Enver Ağa's eldest son Muammer had a small grocery next to the beach café. He was trying to serve a limited product range to the newly settled summer house owners in the neighborhood coming from Ankara. His younger son, Adnan, just came from military service. In the following years, he would get married and run for office in the muhtar elections. Now he has grandchildren, our muhtar of thirty-odd years. The population would also increase at least twenty-fold from then. No one could have calculated these in those years.

In 1986, the imam of the mosque used to work as a plumber outside the hours of the adhan. One time, he was going to connect a water tank to our terrace, and in the middle of the work, he looked at the clock and hurriedly left the house saying, "I will lead this prayer and come back." It was very strange to me: The man had been singing sentimental folk songs while placing the tank and after two or three minutes I had heard him through the mosque loudspeakers and then he came back and continued his song from where he left off. Well, the work of religion and the affairs of the world are two different things. Besides, Allah does not love those who are idle. Now, on Fridays and Sundays, it is difficult to cross the mosque road due to the cars coming from all over the peninsula. The Khutbahs of the mosque builded by Mustafa Ağa in the name of himself

and his late wife became very famous. Our former plumber imam opened a shop in Bodrum. The artisan who painted my current house knew him, and he made us talk by phone. I asked if he would look at my taps, but he did not want it. He did not have time.

As you can see, in the picture, the beach of Kadıkalesi is empty. There are only a few stone houses just ahead. At one of them, Mr. Adil from Izmir State Conservatory is living. My father's backgammon friend. In another, the heirs of Cevat Şakir are living. In the following years, my friend Mahmut, who will run a bar on the beach, will rent that house. Avta Holiday Village is just being built. A time-share made for lawyers. The founder is Mr. Turgut Kazan. Özgür and Zeynep Erkekli took the June period of one of the houses. I rejoice when I first meet them on the beach. The years pass quickly. We have been neighbors since then. At the beginning of every summer, I look forward to the June period so that they come as soon as possible so that we can fulfill the longing. It is difficult to get together in Istanbul. Especially after the old AKM was demolished, we only heard from each other through Facebook. Every once in a while, we call each other and talk.

Among the teachers of the Ballet Department of the Ankara State Conservatory are Mr. and Mrs. Kemp rented the third stone house in the seventies, for a hundred years. I think it was forbidden to sell property to foreigners at that time. But after a while, the landlord found the money he received was small, and he denounced them for stealing historical artifacts so that they would vacate the house. Police searched the house. Although there was no evidence, they did not want to come back to the house out of resentment. But stubborn as they are, they did not vacate the house either. In their place, the expert on Shakespearean works, Prof. Engin Uzmen, his wife, décor and costume creator Nur (Audrey) Uzmen and their children began to come in the summer. My father and I are invited to dinner at their house, from time to time. And they often chat while sunbathing on the beach.

My father is very happy here. About a hundred meters above the beach, he bought a house in a cooperative founded by Ankara residents, with his pension bonus, in 1985. In fact, he bought it much earlier, and he paid for it in advance, but they only delivered the house in '85, half finished. My poor dad is going to be working on it for years to come to complete the house. Another contractor will take the money in advance again and after a while will disappear, the front balcony built by another one will collapse the next day while we are at sea, the water pipes will be connected incorrectly, the artisan he brought from Ankara will cover the whole house with paneling and turn it into a kebab shop... Lots of problems.

Despite all the shortfalls, he is happy. He is happy although he has to carry drinking water from the mosque built by Mustafa Ağa to the house with a bucket during the midday heat or having nothing else to do other than watching TRT news from the blurred, old TV at night in a small coffee shop on the beach or playing backgammon. He is getting along nicely with the neighbors, too. They are already mingled. Since he does not have a car, he is going to Turgutreis for shopping with whichever neighbor is going. The road has not been built yet. It is reached by a narrow path. After buying his needs, he engages in conversation with Aunt Suzan, who runs the grocery store, for hours. He usually takes a taxi home, telling the neighbor who brought him to go without him. Aunt Suzan will start to sell at farmer's market in later years. We will run into each other near the end of the 90s at the Turgutreis Market. When she hears that my father has passed away, she will cry in the middle of the market, "He was a very valuable man, Brother Mahir." She is still working, Aunt Suzan. Finally, she opened a diner serving home-made food in the Turgutreis Bazaar. I stop by whenever I go there.

In the first years we moved there, namely in the summer of '85 and '86, Zeki Müren's Buick burgundy car would pass by the house, adding dust to the smoke. Paşa used to go to Gümüşlük to eat fish. In Gümüşlük, one of the junta members of the September 12 Coup Ersin Paşa closed the bay with a chain, after the coup, so that the boats could not enter the bay and make a sound during his resting hours. Besides, it was not allowed to go swimming from where his house was, in those years. The guard was waiting on the beach. Friends would tell me. And we did not go to the Gümüşlük side much, because we did not have a car. We used to go down to the beach depicted in the painting more often in the evenings, on my infrequent trips.

Meanwhile, Cemil Özbayer, Mutlu Güney and Selçuk Sazak, who were the first to discover Gümüşlük, come to take my father to a fish dinner. Then he becomes even happier. During the day, he plants flowers in the garden, plants trees, goes to the sea, sunbathes, and takes care of the house. My sister, brother-in-law, and nephew Emir, born in 1987, are also coming. My second nephew, Ozan, has not been born yet. He will be born in February 1990. I visit Kadıkalesi less often. And when I go, even though my father sulks, I return to Istanbul after staying a week at most and taking my allowance. I cannot say: "Ah, dad. If I could just shake myself.. If I could just pull myself together.. I would never leave here."

I just say: "I'm busy." He does not even ask me what my business is. He knows the truth, but there is nothing he can do.

Anyway, I have very important things to do in Istanbul, when the theater is on vacation, in the

summer heat.

Park Cafeteria bartenders, waiters, regulars; Brother Naif who runs the Tekel shop at the entrance of the Taksim stage would miss me. Then, Aunt Suzan (coincidentally, her name is also Suzan), my downstairs neighbor, who constantly calls my mother complaining that I started a fire in the house, pierced her ceiling while removing burnt parquet, blew her fuses, broke down the street door. Fortunately, she loves me, and she does not go to the police. On Christmas, I risk pretending to listen to her advice while standing up for a while and I celebrate her Christmas by knocking on her door, which she decorates with flowers. She could also get worried when there is no noise coming from upstairs. She wonders if I am dead or alive. She works in a night club cloakroom at the Büyükparmakkapı. She lives alone. We usually leave the house at the same time at night. She goes to that night club, I go either to Taksim Sanat, or to the Park Cafeteria...

"Don't drink too much!" she calls out from behind me as I leave the apartment building, "I want to find my house in place when I get back."

She also tells my girlfriend that when we run into each other:

"You come more often. He gets out of hand without you."

Brother Turgut Savaş comes to check on me often. He gets delighted when he sees that I am not alone, he sits down for a while and leaves. If I am alone and drinking, he first empties the bottle into the sink, and then takes me to dinner. Sometimes he sends dear Ediz Baysal to have a check on me.

And in Aunt Suzan's next-door apartment, Sister Arzu lives. She is an overture in another night club. Murat, the manager's son, who lives on the ground floor, told me. He said she visits tables for food or drink in the night club, but she does not go out with the customers. I first saw Sister Arzu at an apartment meeting. I thought she was a teacher or a bank clerk. One night, upon morning, I could not get my key to the keyhole of the apartment entrance door. Sister Arzu was coming back from work with a big man next to her. They helped me to open the door. And then they got into my arms and took me all the way to my apartment, opened my door. I was surprised then when I saw her in full make-up. Her age may be younger than me, but because Murat called her "big sister" at an apartment meeting and because I respected her, I also call her "big sister." When we were talking about the monthly due increase, she said she is looking after seven people, and funding her three siblings' education. We greet whenever we saw each other. And that big guy was her protector and boyfriend. We also greet each other and have a chit chat. Maybe they would also worry too when there is no sound coming from upstairs.

And then there are my next-door neighbors. Uncle Süleyman who secretly pours a bit of vodka from the bottle I take there in my inner pocket into a water glass while his wife is in the kitchen, who once ran a butcher shop in Ortaköy, have crippled feet, is washed-out; and his wife Seyhan. And their daughter Nurdan... They would also get worried. I go to chat with Uncle Süleyman every once in a while. We talk about Türkiye's problems hotly, until I get drunk. Sometimes he tells me about the days when he was filthy rich. Aunt Seyhan also mutters while he was talking; "Ah, this damned gambling." Aunt Seyhan makes us tea. But I, under various pretexts, go to my own apartment every five minutes and comfortably take a big swallow from the bottle in my pocket and go back. And when I get drunk in about two hours, I say goodbye and go home to sleep.

And there is the poor girl who works as an extra in Yeşilçam movies and some of our plays. His older brother, who settled in America, was a supporting actor in the movie "Arkadaş", where I first acted. Their mother also lives close. An old lady. Some evenings I buy a little cake and visit her. She becomes happy. We drink coffee together. She reads my fortune. She always talks about the good, peaceful days to come. Although I do not believe it, I become happy. If I do not stop by for ten days, she reproaches me when I go.

I also paint. But I do not like what I have done. I usually chop it up and throw it on the stove the next day. I like some of them, I keep them for a while. I also write a lot of poetry. Poetry manuscripts. I scribble a line that comes to my mind at the middle of the night to my bedroom wall, half English, half Turkish:

Since this is the case, this caste
I must!

Özgür Erkekli, Cengiz Korucu stay with me from time to time, returning from the tavern. I share my writings with Özgür. I tell Cengiz about the scripts and the plays I am thinking of writing.

But you know the saying, "I have an idea in my head, one day I will sit down and write," and it stays in the head, does not come to life: That is my case. It always stays in the head. Because the life I live at is not suitable for disciplined work and healthy imagination. It is turmoil. I am in a chaotic vicious circle.

At night, when it is cold, we burn the cases that we stole from the greengrocer in the corner or the old curtains etc. in the bucket stove. That is why the floors were burned anyway. One night, when I left the stove door open, the flame jumped to the floor. I woke up at the last minute, when the bed started to catch fire, when the house was in smoke. And by the grace of Allah, there was water flowing from the taps of my apartment, which had not been running water for three years. I barely put it out. But the carpets and the bed were gone. The next morning, when I was feeling grateful thinking that "There must be more days to live" on the one hand and thinking gloomily "How will I fix this house" on the other hand, the late Türkel, our mutual friend with Cengiz stopped by for coffee. She screamed when she saw the state of the house. "I smelled the fire as soon as I entered the building, but I did not expect this much," she said. Fortunately, the employees of our carpentry shop and the painters had rushed to my aid. They repaired the burned places, the walls, for a "small" price.

And once, to warm up at home before the matinee, I filled up everything that I could find in the house on the stove, poured gas on it, bent down to see if it would burn, and threw a lit match inside. The result? I went to the game with burnt eyebrows, eyelashes and one remaining finger of an unburned moustache.

And then the thief who robs the house once a month gets very worried if I do not come back from Kadıkalesi. The only thing he steals is a new set of music players and a small TV -I have just been paid their first installment- that was bought from Oral's store in Beşiktaş where you can buy with installments and all members of the theater were regulars at. Oral's eyes shine when he sees me on paydays of every month. I both pay installments for the old ones and buy new devices. There is nothing else to steal in the house anyway. You cannot blame the thief: A broken door, a landlord who does not wake up even if you throw a ball, and brand-new appliances that are renewed every month. Monthly income for life. And then we catch him.

On the morning, returning from my mom's home where I spend the night, I see the mess in the house and immediately go to the police station.

"What, again?" asks the deputy commissioner.

"Unfortunately," I say, "I've been robbed again."

"Didn't you change the lock?"

"I've already changed it. There was no break at the door, but..."

Then I take a police officer from the police station and go home for inspection, we go out to the terrace in case he entered through the roof. The house is right in front of the St. Pulcherie Girls' High School. It is a two-room penthouse with a spacious terrace. And there is an empty building next door. Together with the officer, we jump from the terrace to the empty building next door in case he entered from there. And guess what. Dear thief, along with the stereo, TV, suitcase, an empty vodka bottle right beside him, sleeping on the floor. After filling the suitcase and taking the appliances, he grabbed the vodka bottle, which is the only product in the refrigerator and went from the terrace to the empty building. And before he took the road he came from; he drank the vodka bottle comfortably because there was no one out there anyway. And he must have passed out on the spot. About two months later, when he gets out of prison, he will come back to kiss my hand. There will be a knock on the door while we are having tea with my girlfriend. I will not recognize him initially. A thin, hunched boy with a "Chucky" face.

"Don't you recognize me, brother, I'm your thief. I got out of prison; I came to kiss your hand."

Well...

I will feed him, put a few pennies in his pocket, and send him off with the coat that I have just bought as a gift so that he will not get cold. You know, despite everything, we are going to do a favor and get him on the right path... And my girlfriend will be proud of me... Look, look, look at the calculations I have made! Are you Evliya mubarak! He will rob the house again that night while I am staying at my mother's home again. Turns out that he was there to scout. Fortunately, then I will get out of this trouble by moving to a street down from Cihangir Street.

After...

After, after, after...

Pages after pages of memories are lined up, countless "after"s...

In 1990, I will seclude myself in a house that we rented on the Bebek's hillside, the house that stayed empty after a month we had rented and furnished.

The house will be empty except for the mattress that I carry on my back on the Bebek slope from my grandmother's house and the painting materials. For fifteen days I will review and question my whole life, frame by frame, without seeing anyone, just painting, and thinking about my experiences: what I have lived and have not, what I have done, have not, my regrets, my aspirations; for exactly fifteen days, until the mornings.

And then I will step into the 90s clean. And that cleanness has been continuing to this day. If it did not last, I would not have been able to do this painting and the others, play these beautiful roles, or write dozens of plays. Nor was I going to have the opportunity to grow old. I would have left this world many years ago without leaving anything substantial; with the pain of leaving my loved ones behind and with a yearning that I had not accomplished what I wanted, in my heart.

All I have told is a very brief summary of a whole big period. It is the reminiscence of the past, surfaced by the shapes that appear when I apply my paints to my canvas.

So, how did I come here?

You cannot fit this into a single image and several pages.

I think it is a blessing of the creator who did not ignore my efforts and heartfelt pleas, who supported me to get up every time I fell, and then gave me more peaceful, livable, and productive years than I perhaps did not deserve.

Sending my greetings from here to my mother, my brother Kartal, my dear big sister, my sister and my brother who have a piece of my heart, who came to my house every week and try to straighten me, and to the soul of my father, who often came to Istanbul even if he was old and tired. I hope I have atoned a little for what I have inadvertently caused.

After the fall of 1989, in most of the "afters" I was together with a girlfriend whom I met through dear Kenan Işık, with whom we spent a bittersweet five years together, and I do not think it would be right to mention her name here without her permission. Sending my greetings to her too.

Anyway...

Did my nephew from the summer of 1989 visit?

Let me finish this article with a quote that I love:

"About dreams, I'm glad they exist, otherwise how could I hug you from afar?"

Ev Hâli | House Mood ————— 70 cm x 100 cm

“

Bir yandan kediler, bir yandan sürüp giden televizyon dizisi ve bütün hengâmeye rağmen yeni bir resme başlama dürtüsü.

On the one hand, cats, on the other hand, a TV series that goes on and on, and despite all the turmoil the urge to start a new painting.

Ve Perde | And the Curtain ————— 60 cm x 80 cm

“

Tiyatrolar kapanıyor. Nazım Hikmet'ten Brecht'e, Euripides'den Can Yücel'e, Homeros'dan Shakespeare'e, Moliere'e bütün yazarlar salona el sallıyorlar. Oysa çoktan gitmiş seyirci. Ve sahnenin önüne kalaslar çakılmış. "Bir gün yeniden buluşacağız" umuduyla, ısrarla el sallıyor yazarlar.

Theaters are closing. From Nazım Hikmet to Brecht, from Euripides to Can Yücel, from Homer to Shakespeare, from Moliere to all the writers are waving to the audience. But the audience has already left. Stage boarded in front. With the hope that "One day we will meet again," the writers persistently wave their hands.

Benzerler Festivali | Similars Festival

90 cm x 100 cm

“

Ünlü müzisyenlerin benzerleri yarışma için buluşmuşlar. John Lennon, iki adet Robert Plant, Carlos Santana, Elvis, Louis Armstrong, Aretha Franklyn, Grandpa Elliott, Ray Charles, Stevie Wonder. Havaalanında elinde pankart kendi gibi David Bowie arayan David Bowie benzeri...

Similar of the famous musicians met for the competition. John Lennon, two Robert Plants, Carlos Santana, Elvis, Louis Armstrong, Aretha Franklyn, Grandpa Elliott, Ray Charles, Stevie Wonder. David Bowie in the airport, a banner in his hand, looking for other David Bowie lookalikes...

Gala Çıkışı | After the Gala

70 cm x 110 cm

“

Sanırım kimsenin dikkatini çekmemişti. Ben de sadece sevgili Ege Aydan'la paylaşmıştım.

Ankara Opera binası. Oyun bitmiş, seyirci kapılara yönelmiş... Mevhibe Hanım ve İsmet Paşa yeni çıkmışlar dışarı.

İsmet Paşa'nın sağ tarafında az ilerde Adnan Menderes. Menderes'in sağ tarafında az arkada, deve tüyü paltosuyla Celal Bayar.

Elbette hepsi ayrı ayrı gelmişler.

Siyah araba Celal Bayar'ın makam arabası. Ama şoför kayıp. Arabayı Cüneyt Gökçer'in yerine park etmiş.

Ya Celal Bey'i indirdikten sonra o da oyun izlemek için salona girdi ve kalabalık nedeniyle zamanında işinin başına gelemedi, ya da oyunun bitiş saatini hesaplayamayıp tuvalete gitti. İkinci ihtimal daha akla yatkın. Dönünce anlaşılacak durum.

Arabayı bıraktığı alan park yeri değil aslında. Opera binasının idari bölümüne inen merdivenlerin yanındaki boş alan. Ama Cüneyt Bey toplantıda olduğu zamanlar makam şoförü onu beklerken burayı kullanıyor. Genel Müdür değiştiğinde bu alışkanlık devam etti mi, işin orasını bilmiyorum. Bu gece de Celal Bayar'ın makam şoförüne nasip olmuş aynı yere park etmek.

Ve diğer seyirciler.

Abdülhak Hamid Tarhan'ın yazdığı, babamın sahneye koyduğu, "Finten" adlı oyunu izlemiş, evlerine dönüyor herkes.

Eskiden siyasi liderler sadece meclis çatısı altında atıştırdı.

“

I guess no one noticed it. I only shared it with my dear Ege Aydan.

Ankara Opera House. The play is over, the audience is exiting... Ms. Mevhibe and İsmet Paşa have just come out.

On the right side of İsmet Paşa, just ahead there is Adnan Menderes. Celal Bayar, in a cameline coat, is on the right side of Menderes, a bit behind.

Of course, they all came separately.

The black car is Celal Bayar's official car. But the driver is missing. He parked the car in Cüneyt Gökçer's place.

Either the driver went into the hall to watch the play after Celal Bey was inside, and he could not come to work on time due to the crowd, or he could not calculate the ending of the play and went to the toilet. The second guess is more plausible. It will be understood when he returns.

The place he left the car is not a parking lot. It is just an empty space next to the stairs leading down to the administration division of the opera house. But when Mr. Cüneyt is in a meeting, his driver parks here while waiting for him. I do not know if this continued when the General Manager changed. Tonight, Celal Bayar's driver was granted the opportunity to park in the same place.

And other spectators.

Everyone returns to their homes after watching the play "Finten" written by Abdülhak Hamid Tarhan and staged by my father.

In the past, political leaders only quarreled under the roof of parliament.

Momti'nin Karavanı | Momti's Caravan

70 cm x 100 cm

“

2022, Temmuz ayı başında Gümüşlük'e gittim. “Üç Kuruş” adlı diziyi yeni bitirmiş, dizi bitince bir de ufak operasyon geçirmiştım. Amacım hem dinlenmek, hem uzun zamandır arzu ettiğim sergi için hazırlık yapmak, hem de Gümüşlük'te bıraktığım tablolarımla hasret gidermekti. Küratörüm Dilek Çakır'la sürekli mesajlaşarak sergi ile ilgili sorunları halletmeye ve sergi tarihi belirlemeye çalıştık. Ve nihayet buradayız işte. Gümüşlük'te bıraktığım tablolar genellikle Gümüşlük'le ilgili. Mesela bu tablo, aslında iki ayrı resimden oluşuyor. Hikâyesini klip olarak anlattım. İlginizi çekerse izleyin. İzlemesenz bile iyi ki geldiniz sergime. Beni bu mutlu günümde yalnız bırakmadınız.

I went to Gümüşlük at the beginning of June 2022. I had just finished the TV series “Üç Kuruş” and had a minor operation after the series was over. My aim was to rest and to prepare for the exhibition that I have wanted for a long time, and to satisfy my longing with the paintings that I had left in Gümüşlük. By constantly messaging with my curator Dilek Çakır, we tried to solve the problems related to the exhibition and to establish the date. And here we are, finally. The paintings I left in Gümüşlük are generally about Gümüşlük. For example, this painting actually consists of two separate pictures. I told its story as a clip. You can watch it if you are interested. Even if you have not watched it, I am glad you have come to my exhibition. You do not leave me alone on this happy day.

Dijital Versiyon / Digital Version
www.civancanova.net

Sosyal Medya / Social Media
instagram.com/civancanova
instagram.com/civancanovacolors
Facebook.com/civancanova1
twitter.com/civancanova

QR KOD

Metin / Text
Civan Canova

Koordinatör / Coordinator
Dilek Çakır
instagram.com/filikamedya

Son Okuma / Revision
Selen Birce Yılmaz

Grafik Tasarım / Graphic Design
Osman Rodop
osman.rodop@veramedya.com.tr

Ali Zihni Dülger'e içten teşekkürler.

“ Bu resim sergide yok. Zaten esas resim değil bu. Esas resimden kırılmış bir kesit. Resmin aslı İngiltere’de. Sırf rahmetli üvey babam Kartal Tibet’i anmak için buraya, katalogumun arka sayfasına koydum. Bu yılın temmuz ayında yitirmiştik onu. Sergimi göremedi. Ama eminim görseydi çok mutlu olurdu. Ben de bu resimden sonsuza kadar bizlere baksın istedim. Ruhu şad olsun.

“ This painting is not in the exhibition. It is not the original painting anyway. It is a cropped cross-section from the original. The original is in England. I put it here on the backpage of my catalog just to commemorate my late stepfather, Kartal Tibet. We lost him in July of this year. He could not see my exhibition. But I know for sure that he would be proud if he could have seen. And I wanted him to look at us from this picture forever. Bless his soul.

